

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 87

39e jaargang

25 maart 1996

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud</u>	<u>Bladzijde</u>
	<i>I Mededelingen</i>	
	Raad	
96/C 87/01	Gemeenschappelijk standpunt (EG) nr. 8/96 van 27 november 1995, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een richtlijn van de Raad betreffende de verwijdering van polychloorbifenylen en polychloorterfenylen (PCB's/PCT's)	1
96/C 87/02	Gemeenschappelijk standpunt (EG) nr. 9/96 van 27 november 1995, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een richtlijn van de Raad inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging	8
96/C 87/03	Gemeenschappelijk standpunt (EG) nr. 10/96 van 29 januari 1996, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 B van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een verordening van de Raad betreffende herstel en wederopbouwacties ten behoeve van ontwikkelingslanden	29
96/C 87/04	Gemeenschappelijk standpunt (EG) nr. 11/96 van 29 januari 1996, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 B van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een verordening van de Raad betreffende het voedselhulpbeleid en het beheer van de voedselhulp en van de specifieke acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid	34
96/C 87/05	Gemeenschappelijk standpunt (EG) nr. 12/96 van 29 januari 1996, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een verordening van de Raad betreffende humanitaire hulp	46
96/C 87/06	Gemeenschappelijk standpunt (EG) nr. 13/96 van 29 januari 1996, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een verordening van de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor het vervoer van goederen of personen over de binnenwateren tussen Lid-Staten, om voor dit vervoer het vrij verrichten van diensten te verzekeren	53

I

(Mededelingen)

RAAD

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 8/96

door de Raad vastgesteld op 27 november 1995

met het oog op de aanneming van Richtlijn 96/.../EG van de Raad van ... betreffende de verwijdering van polychloorbifenylen en polychloorterfenylen (PCB's/PCT's)

(96/C 87/01)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 S, lid 1,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,Volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag⁽³⁾,

- (1) Overwegende dat bij Richtlijn 76/403/EEG van de Raad van 6 april 1976 betreffende de verwijdering van polychloorbifenylen en polychloorterfenylen⁽⁴⁾ een onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten is ingevoerd; dat die voorschriften evenwel ontoereikend blijken en dat de huidige stand van de techniek het mogelijk maakt de voorwaarden voor verwijdering van de PCB's te verbeteren; dat genoemde richtlijn derhalve door een nieuwe richtlijn dient te worden vervangen;
- (2) Overwegende dat Richtlijn 76/769/EEG van de Raad van 27 juli 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der Lid-Staten inzake de beperking van

het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten⁽⁵⁾, de aandacht vestigt op de noodzaak om deze gehele problematiek op gezette tijden opnieuw te bestuderen teneinde geleidelijk tot een algeheel verbod op PCB's en PCT's te komen;

- (3) Overwegende dat de veilige verwijdering van afval dat niet gerecycleerd of hergebruikt kan worden, een van de doelstellingen vormt van de resolutie van de Raad van 7 mei 1990 betreffende het afvalstoffenbeleid⁽⁶⁾, die is bekrachtigd met het vijfde actieprogramma inzake het milieu en duurzame ontwikkeling, waarvan de algemene aanpak en strategie door de Raad en de Vertegenwoordigers van de Regeringen der Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen, zijn bevestigd bij resolutie van 1 februari 1993⁽⁷⁾;
- (4) Overwegende dat overeenkomstig Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽⁸⁾, passende maatregelen moeten worden genomen om het onbeheerd achterlaten, het lozen of ongecontroleerd verwijderen van afvalstoffen, alsmede het gebruik van procédés of methoden die nadelige gevolgen kunnen hebben voor het milieu te voorkomen;
- (5) Overwegende dat voor de verwijdering van PCB's, in verband met de risico's die zij vormen voor het milieu en voor de gezondheid van de mens, alge-

⁽¹⁾ PB nr. C 319 van 12. 12. 1988, blz. 57.
PB nr. C 299 van 20. 11. 1991, blz. 9.

⁽²⁾ PB nr. C 139 van 5. 6. 1989, blz. 1.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 17 mei 1990 (PB nr. C 149 van 18. 6. 1990, blz. 150) en 12 december 1990 (PB nr. C 19 van 28. 1. 1991, blz. 83), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 november 1995 en besluit van het Europees Parlement van ... (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

⁽⁴⁾ PB nr. L 108 van 26. 4. 1976, blz. 41.

⁽⁵⁾ PB nr. L 262 van 27. 9. 1976, blz. 201. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 94/60/EG (PB nr. L 365 van 31. 12. 1994, blz. 1).

⁽⁶⁾ PB nr. C 122 van 18. 5. 1990, blz. 2.

⁽⁷⁾ PB nr. C 138 van 17. 5. 1993, blz. 1.

⁽⁸⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 39. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Besluit 94/3/EG van de Commissie (PB nr. L 5 van 7. 1. 1994, blz. 15).

- mene verplichtingen inzake de gecontroleerde verwijdering van de PCB's en de reiniging of verwijdering van de apparaten noodzakelijk zijn;
- (6) Overwegende dat deze maatregelen zo spoedig mogelijk moeten worden genomen, onverminderd de door de Lid-Staten aangegane internationale verplichtingen en met name de in besluit PARCOM 92/3 vervatte verplichtingen⁽¹⁾; overwegende dat de geïnventariseerde PCB's uiterlijk aan het einde van het jaar 2010 verwijderd moeten zijn;
- (7) Overwegende dat de verwijdering van de PCB's een tijdelijk probleem van voorbijgaande aard is en dat sommige Lid-Staten die niet over verwijderingsinstallaties voor PCB's beschikken zich in een situatie van overmacht bevinden; dat er derhalve reden is om het nabijheidsbeginsel flexibel te interpreteren, teneinde Europese solidariteit op dit gebied mogelijk te maken; dat het voorts nodig is om in de Gemeenschap de installaties aan te leggen voor het verwijderen, het reinigen en het opslaan van PCB's;
- (8) Overwegende dat bij Richtlijn 75/439/EEG van de Raad van 16 juni 1975 inzake de verwijdering van afgewerkte olie⁽²⁾, het maximumgehalte aan PCB's/PCT's van geregenereerde of als brandstof gebruikte olie op 50 ppm is vastgesteld;
- (9) Overwegende dat Richtlijn 91/339/EEG houdende elfde wijziging van Richtlijn 76/769/EEG⁽³⁾ het op de markt brengen van bepaalde vervangingsproducten voor PCB's verbiedt of beperkt en dat deze vervangingsproducten eveneens volledig dienen te worden verwijderd;
- (10) Overwegende dat, teneinde de verwerkingscapaciteit voor PCB's te kunnen aanpassen aan de behoeften, de bestaande hoeveelheden PCB's bekend moeten zijn en dat derhalve de apparaten die PCB's bevatten, van een etiket moeten worden voorzien en moeten worden geïnventariseerd; dat deze inventarisatie regelmatig moet worden bijgewerkt;
- (11) Overwegende dat het wegens de kosten en technische problemen die samenhangen met de inventarisatie van apparaten die in lichte mate door PCB's zijn verontreinigd, dienstig is een vereenvoudigde inventaris toe te passen; dat voorts, wegens de geringe risico's die in lichte mate door PCB's verontreinigde apparaten voor het milieu vormen, moet worden bepaald dat zij aan het einde van hun nuttige levensduur worden verwijderd;
- (12) Overwegende dat het op de markt brengen van PCB's verboden is en dat derhalve het scheiden van de PCB's van andere stoffen voor hergebruik van de PCB's, alsmede het vullen van transformatoren met PCB's, moeten worden verboden; overwegende echter dat het onderhoud van transformatoren om veiligheidsredenen mag worden voortgezet om de dielektrische kwaliteit van de PCB's die zij bevatten, te handhaven;
- (13) Overwegende dat de ondernemingen die de verwijdering en/of de reiniging van de PCB's uitvoeren aan een vergunning moeten worden onderworpen;
- (14) Overwegende dat er voorwaarden moeten worden bepaald voor het reinigen van apparaten die PCB's bevatten en dat voor die apparaten een specifieke etikettering verplicht moet worden gesteld;
- (15) Overwegende dat bepaalde voor de uitvoering van deze richtlijn noodzakelijke technische taken door de Commissie zouden moeten worden uitgevoerd overeenkomstig de in artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG bedoelde comité-procedure;
- (16) Overwegende dat het, aangezien de installaties voor het verwijderen en reinigen van PCB's beperkt in aantal en capaciteit zijn, noodzakelijk is de verwijdering en/of reiniging van de geïnventariseerde PCB's te plannen; dat voorts voor de niet-geïnventariseerde apparaten een schema voor de inzameling en latere verwijdering ervan moet worden opgesteld; dat voor dit schema, zo nodig, gebruik kan worden gemaakt van de bestaande mechanismen inzake afvalstoffen in het algemeen en geen rekening hoeft te worden gehouden met zeer geringe hoeveelheden PCB's die in de praktijk niet kunnen worden opgespoord,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Deze richtlijn heeft tot doel de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Statens inzake de gecontroleerde verwijdering van PCB's, de reiniging of de verwijdering van PCB's bevattende apparaten en/of de verwijdering van gebruikte PCB's, teneinde op basis van de bepalingen van deze richtlijn te komen tot een volledige verwijdering van PCB's.

Artikel 2

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „PCB's”:
- polychloorbifenylen
 - polychloorterfenylen
 - monomethyltetrachloordifenylnmethaan, monomethyldichloordifenylnmethaan, monomethyldibroomdifenylnmethaan
 - alle mengsels waarvan het totale gehalte aan bovengenoemde stoffen hoger is dan 0,005 gewichtsprocent;
- b) „PCB's bevattende apparaten”: alle apparaten die PCB's bevatten of hebben bevat (b.v. transformatoren)

⁽¹⁾ Ministeriële bijeenkomst van de Commissie van Oslo en Parijs van 21 en 22 september 1992.

⁽²⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 23. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG (PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48).

⁽³⁾ PB nr. L 186 van 12. 7. 1991, blz. 64.

- ren, condensatoren, recipiënten die resthoeveelheden bevatten) en niet zijn gereinigd. Tenzij redelijkerwijs het tegendeel kan worden aangenomen, worden apparaten die mogelijk PCB's bevatten als PCB's bevattende apparaten beschouwd;
- c) „gebruikte PCB's”: alle PCB's die als afvalstoffen worden beschouwd in de zin van Richtlijn 75/442/EEG;
- d) „houder”: de natuurlijke of rechtspersoon die PCB's, gebruikte PCB's of PCB's bevattende apparaten in zijn bezit heeft;
- e) „reiniging”: het geheel van werkzaamheden waardoor met PCB's verontreinigde apparaten, voorwerpen, materialen of vloeistoffen opnieuw gebruikt, gerecycleerd of onder veilige omstandigheden verwijderd kunnen worden, en die ook vervanging kunnen omvatten, d.w.z. het geheel van werkzaamheden waarbij PCB's worden vervangen door een passende vloeistof die geen PCB's bevat.
- f) „verwijdering”: de handelingen D 8, D 9, D 10, D 12 (alleen veilige, diepe, ondergrondse opslag in een droge rotsformatie en uitsluitend voor apparaten die PCB's en gebruikte PCB's bevatten en niet kunnen worden gereinigd) en D 15 als bedoeld in bijlage II A van Richtlijn 75/442/EEG.

Artikel 3

Onverminderd internationale verplichtingen treffen de Lid-Staten de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat gebruikte PCB's zo spoedig mogelijk worden verwijderd en PCB's en apparaten die PCB's bevatten, zo spoedig mogelijk worden gereinigd of verwijderd. Apparaten en de daarin aanwezige PCB's die overeenkomstig artikel 4, lid 1, moeten worden geïnventariseerd, worden uiterlijk eind 2010 gereinigd en/of verwijderd.

Artikel 4

1. Teneinde te voldoen aan artikel 3, dragen de Lid-Staten er zorg voor dat inventarissen worden opgesteld van apparaten die meer dan 5 dm³ PCB's bevatten en sturen zij uiterlijk drie jaar na aanneming van deze richtlijn een samenvatting van deze inventarissen naar de Commissie. Voor sterkstroomcondensatoren geldt de drempel van 5 dm³ voor het totaal van de afzonderlijke onderdelen van een gecombineerd toestel.
2. Apparaten waarvan redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de vloeistoffen daarin tussen 0,05 en 0,005 gewichtsprocenten PCB's bevatten, mogen worden geïnventariseerd zonder de in lid 3, derde en vierde streepje, vereiste gegevens, en mogen worden voorzien van een etiket waarop staat „verontreinigd met PCB's < 0,05 %”. Reiniging of verwijdering van die apparaten vindt plaats overeenkomstig artikel 9, lid 2.

3. De inventarissen omvatten de volgende gegevens:
 - naam en adres van de houder,
 - plaats en omschrijving van de apparaten,
 - hoeveelheid PCB's in deze apparaten,
 - data en soorten behandeling of vervanging die worden uitgevoerd of overwogen,
 - datum van aangifte.

Indien een Lid-Staat reeds een soortgelijke inventaris heeft opgesteld, hoeft geen nieuwe inventaris te worden opgemaakt. Inventarissen worden regelmatig bijgewerkt.

4. Teneinde te voldoen aan lid 1, nemen de Lid-Staten de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de houders van dergelijke apparaten de bevoegde instanties in kennis stellen van de hoeveelheden die zij in bezit hebben en van de wijzigingen daarin.

5. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat elk apparaat dat overeenkomstig lid 1 moet worden geïnventariseerd, wordt voorzien van een etiket. Een soortgelijk etiket moet ook worden aangebracht op de deuren van lokalen waar dit apparaat zich bevindt.

6. Bedrijven die PCB's verwijderen, houden een register bij van de hoeveelheid, de oorsprong, de aard en het PCB-gehalte van de aan hen geleverde, gebruikte PCB's. Zij delen die gegevens mee aan de bevoegde instanties. Het register kan door de plaatselijke overheid en de bevolking worden ingezien. Zij verstrekken de houder die gebruikte PCB's aflevert, een bewijs van levering waarop de aard en de geleverde hoeveelheid zijn vermeld.

7. De Lid-Staten dragen er zorg voor dat bevoegde instanties toezien op de ter kennis gebrachte hoeveelheden.

Artikel 5

1. In afwijking van artikel 3 van Richtlijn 75/442/EEG verbieden de Lid-Staten het scheiden van PCB's van andere stoffen met het oog op hergebruik van de PCB's.
2. Lid-Staten stellen een verbod in op het bijvullen van transformatoren met PCB's.
3. Het onderhoud van transformatoren die PCB's bevatten, mag, totdat ze overeenkomstig deze richtlijn gereinigd worden, buiten gebruik worden gesteld en/of verwijderd worden, uitsluitend worden voortgezet indien het doel daarvan is ervoor te zorgen dat de PCB's die deze apparaten bevatten, voldoen aan de technische normen of specificaties inzake diëlektrische kwaliteit, mits de transformatoren in goede staat zijn en geen lekken vertonen.

Artikel 6

1. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat gebruikte PCB's en apparaten die PCB's bevatten en die overeenkomstig artikel 4, lid 1, moeten worden geïnventariseerd, zo spoedig mogelijk worden overgebracht naar een bedrijf dat overeenkomstig artikel 8 een vergunning is verleend.

2. Alvorens de PCB's, gebruikte PCB's en/of apparaten met PCB's door een bedrijf met een vergunning worden overgenomen, worden alle nodige voorzorgsmaatregelen getroffen om elk brandgevaar te vermijden. Hiertoe worden de PCB's gescheiden gehouden van brandbare stoffen.

3. Waar dit redelijkerwijs haalbaar is, worden apparaten met PCB's die niet overeenkomstig artikel 4, lid 1, hoeven te worden geïnventariseerd en die onderdeel uitmaken van een ander apparaat, verwijderd en afzonderlijk ingezameld wanneer het apparaat buiten gebruik wordt gesteld, wordt gerecycleerd of verwijderd.

Artikel 7

De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om elke verbranding van PCB's en/of gebruikte PCB's op schepen te verbieden.

Artikel 8

1. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat overeenkomstig artikel 9 van Richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG, een vergunning verplicht wordt gesteld voor alle ondernemingen die handelingen verrichten in verband met de reiniging en/of de verwijdering van PCB's, gebruikte PCB's en/of PCB's bevattende apparaten.

2. Wanneer verwijdering door verbranding geschiedt, zijn de bepalingen van Richtlijn 94/67/EG van de Raad van 16 december 1994 betreffende de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen⁽¹⁾ van toepassing. Andere methoden voor het verwijderen van PCB's, gebruikte PCB's en/of PCB's bevattende apparaten kunnen worden toegestaan, mits zij voldoen aan gelijkwaardige milieuveiligheidsnormen — in vergelijking met verbranding — en beantwoorden aan de technische eisen waarnaar als beste beschikbare technologie wordt verwezen.

3. De Lid-Staten treffen afzonderlijk of gezamenlijk de nodige maatregelen om zo nodig en rekening houdend met artikel 4, lid 3, onder a), onder ii), van Verordening (EEG) nr. 259/93⁽²⁾ en artikel 5, lid 1, van Richtlijn 75/442/EEG, installaties voor de verwijdering, reiniging en veilige opslag van PCB's, gebruikte PCB's en/of PCB's bevattende apparaten te ontwikkelen.

⁽¹⁾ PB nr. L 365 van 31. 12. 1994, blz. 34.

⁽²⁾ PB nr. L 30 van 6. 2. 1993, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Besluit 94/721/EG van de Commissie (PB nr. L 288 van 9. 11. 1994, blz. 36).

Artikel 9

1. De Lid-Staten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat transformatoren die meer dan 0,05 gewichtsprocenten PCB's bevatten, onder de volgende voorwaarden mogen worden gereinigd:

- a) doel van de reiniging moet zijn het gehalte aan PCB's te verlagen tot minder dan 0,05 gewichtsprocenten en, zo mogelijk, tot maximaal 0,005 gewichtsprocenten;
- b) de vervangende vloeistof, die geen PCB's bevat, moet duidelijk minder risico's inhouden;
- c) de vervanging van de vloeistof mag de latere verwijdering van de PCB's niet in gevaar brengen;
- d) de etikettering van de transformator na reiniging moet worden vervangen door de etikettering als aangegeven in de bijlage.

2. In afwijking van artikel 3 dragen de Lid-Staten er zorg voor dat transformatoren waarvan de vloeistoffen tussen 0,05 en 0,005 gewichtsprocenten PCB's bevatten, ofwel onder dezelfde voorwaarden als vermeld in lid 1, onder b) tot en met d), worden gereinigd, ofwel aan het einde van de gebruiksduur worden verwijderd.

Artikel 10

Overeenkomstig de procedure van artikel 18 van Richtlijn 75/442/EEG:

- a) stelt de Commissie de referentiemethoden voor het bepalen van het gehalte aan PCB's van verontreinigde materialen vast. Metingen die voor de vaststelling van de referentiemethoden zijn verricht, blijven geldig;
- b) kan zij technische normen vaststellen voor de andere methoden voor verwijdering van de PCB's waarnaar wordt verwezen in de tweede zin van artikel 8, lid 2;
- c) stelt zij een lijst beschikbaar van produktienamen van condensatoren, weerstanden of inductoren die PCB's bevatten;
- d) stelt zij, zo nodig, uitsluitend met het oog op artikel 9, lid 1, onder b) en c), vast wat andere minder gevaarlijke vervangingsproducten van PCB's zijn.

Artikel 11

1. De Lid-Staten stellen binnen drie jaar na aanneming van deze richtlijn het volgende vast:

- een plan voor de reiniging en/of verwijdering van geïnventariseerde apparaten en de daarin aanwezige PCB's;
- een schema voor de inzameling en latere verwijdering van de in artikel 6, lid 3, bedoelde apparaten die niet overeenkomstig artikel 4, lid 1, hoeven te worden geïnventariseerd.

2. Lid-Staten delen dit plan en dit schema onverwijld mede aan de Commissie.

Artikel 12

1. De Lid-Staten treffen de maatregelen die nodig zijn om binnen een termijn van 18 maanden te rekenen vanaf de aanneming aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

2. Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

3. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen. De Commissie stelt de andere Lid-Staten daarvan in kennis.

Artikel 13

1. Deze richtlijn treedt in werking op de datum van aanneming; Richtlijn 76/403/EEG wordt met ingang van die datum ingetrokken.

2. Met ingang van de in lid 1 vermelde datum wordt:

- a) de verwijzing in artikel 10, lid 1, van Richtlijn 87/101/EEG⁽¹⁾ naar „PCB's en PCT's in de zin van Richtlijn 76/403/EEG" opgevat als een verwijzing naar PCB's in de zin van deze richtlijn;
- b) de verwijzing in artikel 10, lid 2, van Richtlijn 87/101/EEG naar Richtlijn 76/403/EEG opgevat als een verwijzing naar deze richtlijn;
- c) de verwijzing in artikel 2, onder j), van Verordening (EEG) nr. 259/93 naar artikel 6 van de Richtlijn 76/403/EEG opgevat als een verwijzing naar artikel 8 van deze richtlijn.

Artikel 14

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te ...

Voor de Raad
De Voorzitter

⁽¹⁾ PB nr. L 42 van 12. 2. 1987, blz. 43.

BIJLAGE

ETIKETTERING VAN GEREINIGDE PCB-APPARATEN

Elk gereinigd apparaat moet worden voorzien van een duidelijk, onuitwisbaar etiket in hoog- of diepdruk, waarop de volgende informatie voorkomt in de taal van het land waar het apparaat wordt gebruikt:

GEREINIGD PCB-APPARAAT	
De PCB's bevattende vloeistof is vervangen	
— door	(naam van het vervangingsprodukt)
— op	(datum)
— door	(bedrijf)
concentratie PCB's in	
— oude vloeistof	gewichtsprocent
— nieuwe vloeistof	gewichtsprocent.

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. Op 3 november 1988 heeft de Commissie bij de Raad een op artikel 100 A van het EEG-Verdrag gebaseerd voorstel voor een richtlijn ingediend betreffende de verwijdering van PCB's en PCT's⁽¹⁾.
2. Het Europees Parlement heeft in eerste lezing advies uitgebracht op 17 mei 1990⁽²⁾ en 12 december 1990⁽³⁾.
Het Economisch en Sociaal Comité heeft op 30 maart 1989 advies uitgebracht⁽⁴⁾.
3. Naar aanleiding van die adviezen heeft de Commissie op 22 oktober 1991 een gewijzigd voorstel bij de Raad ingediend, dat gebaseerd was op de artikelen 100 A en 113 van het Verdrag⁽⁵⁾.
4. De Raad was echter van mening dat artikel 130 S, lid 1, van het Verdrag de juiste rechtsgrondslag is. Hij raadpleegde derhalve het Europees Parlement daarover. Het Europees Parlement heeft die wijziging van de rechtsgrondslag met zijn resolutie van 20 september 1995 aanvaard.
5. Op 27 november 1995 heeft de Raad overeenkomstig artikel 189 C van het Verdrag zijn gemeenschappelijk standpunt vastgesteld.

II. DOELSTELLING

De ontwerp-richtlijn houdt maatregelen in voor de gecontroleerde verwijdering van PCB's en/of gebruikte PCB's, en de reiniging of verwijdering van PCB-bevattende apparaten, om binnen een bepaalde termijn te komen tot een volledige verwijdering van PCB's.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

1. Algemene opmerkingen

Sinds de indiening van het gewijzigde Commissievoorstel hebben zich belangrijke ontwikkelingen voorgedaan, zowel op het vlak van de internationale en communautaire instrumenten als op dat van de technische vooruitgang bij de verwijdering van gevaarlijke afvalstoffen.

De partijen bij het Verdrag van Parijs hebben namelijk in september 1992 besloten de PCB's te elimineren binnen een termijn die voor de Noordzeestaten bepaald is op het eind van het jaar 1999 en voor de overige Staten die partij zijn bij dat verdrag op het eind van het jaar 2010. Via verschillende Gemeenschapsakten (Richtlijn 91/156/EEG tot wijziging van Richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen⁽⁶⁾, Richtlijn 91/689/EEG betreffende gevaarlijke afvalstoffen⁽⁷⁾, Richtlijn 94/67/EG betreffende de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen⁽⁸⁾, en Verordening (EEG) nr. 259/93 betreffende het toezicht en de controle op de overbrenging van afvalstoffen⁽⁹⁾) is voor andere aspecten van het gewijzigde Commissievoorstel eveneens een oplossing gevonden.

De Raad was daarom van mening dat dit voorstel vereenvoudigd en anders opgezet kon worden. Zo heeft hij de bepalingen geschrapt die inmiddels in andere richtlijnen zijn

⁽¹⁾ PB nr. C 319 van 12. 12. 1988, blz. 57.

⁽²⁾ PB nr. C 149 van 18. 6. 1990, blz. 150.

⁽³⁾ PB nr. C 19 van 28. 1. 1991, blz. 83.

⁽⁴⁾ PB nr. C 139 van 5. 6. 1989, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB nr. C 299 van 20. 11. 1991, blz. 9.

⁽⁶⁾ PB nr. L 78 van 26. 3. 1991, blz. 32.

⁽⁷⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 20.

⁽⁸⁾ PB nr. L 365 van 31. 12. 1994, blz. 34.

⁽⁹⁾ PB nr. L 30 van 6. 2. 1993, blz. 1.

geregeld (b.v. betreffende de overbrenging en de verwijdering door verbranding van PCB's) en heeft hij het eind van het jaar 2010 opgenomen als termijn voor de definitieve verwijdering van de PCB's.

Daar het verbod op het in de handel brengen van PCB's en bepaalde vervangingsprodukten sinds 1985 tot een verhoogde hoeveelheid „gebruikte” PCB's en verontreinigd materiaal heeft geleid, moeten de voorwaarden voor de verwijdering er vooral op gericht zijn dat de ongecontroleerde verspreiding daarvan voorkomen wordt, wegens de ernstige gevaren die zulke materialen opleveren voor het milieu en de gezondheid van de mens.

De Raad heeft getracht de bepalingen die een hoog niveau van bescherming van de gezondheid en het milieu waarborgen, in essentie te behouden zonder te streven naar een systematische harmonisatie, waarbij hij rekening heeft gehouden met de verschillende situaties in de Lid-Staten.

2. Specifieke opmerkingen

Uitgaande van de in het vorige punt genoemde algemene overwegingen kon de Raad de door de Commissie in haar gewijzigde voorstel overgenomen amendementen van het Europees Parlement geheel of ten dele overnemen, met uitzondering van de amendementen nrs.:

- 8, 9, 10, 11, 13, 20, 23, 32, 33, 51, 55, 58, 59, 60, 63, 65 en 66, waarvan de inhoud reeds in andere Gemeenschapsakten is geregeld of in nieuwe Commissievoorstellen aan de orde zal komen;
- 22, 24, 27, 30, 31, 36 en 37, waarmee maatregelen beoogd worden die qua omvang en type werk beter door de Lid-Staten dan door de Europese Gemeenschap kunnen worden getroffen.

Voorts achtte de Raad het nuttig bepaalde aspecten van het gewijzigde voorstel aan te scherpen, zoals:

- de inventarisering (artikel 4), die voor een PCB-inhoud van meer dan 5 dm³ eerder verplicht wordt dan aanvankelijk was voorgesteld. De aan de inventaris verbonden controle is eveneens strenger geworden;
- het bijvullen van transformatoren met PCB's, dat verboden wordt (artikel 5).

De Raad was van mening dat het nabijheidsbeginsel op een soepeler manier moet worden geïnterpreteerd om het bepaalde Lid-Staten zonder verwijderingsinstallaties mogelijk te maken aan de bepalingen van de richtlijn te voldoen (cf. zevende overweging en artikel 8, lid 3, amendement 56).

Ten slotte oordeelde de Raad het nodig andere belangrijke aspecten op te nemen, die met name betrekking hebben op:

- de opnemng van een op eind 2010 bepaalde termijn voor de verwijdering van PCB's, hetgeen niet belet dat bepaalde Lid-Staten zich houden aan parallelle verbintenissen in de context van het Verdrag van Parijs (artikel 3 en zesde overweging);
- de herziening en vereenvoudiging van de voorwaarden voor de reiniging van de apparaten en een ontheffing van de termijn van het jaar 2010 voor transformatoren met een lage PCB-concentratie, zodat zij aan het einde van hun gebruiksduur mogen worden verwijderd (artikel 9);
- de verlening van aanvullende uitvoeringsbevoegdheden aan de Commissie, zoals de vaststelling van technische normen voor andere methoden voor de verwijdering van PCB's, de opstelling van de lijst van produktienamen van condensatoren en andere, minder gevaarlijke vervangingsprodukten van PCB's (artikel 10).

De Commissie heeft al deze wijzigingen aanvaard.

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 9/96

door de Raad vastgesteld op 27 november 1995

met het oog op de aanneming van Richtlijn 96/.../EG van de Raad van ... inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging

(96/C 87/02)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 S, lid 1,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,Volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag⁽³⁾,

1. Overwegende dat de doelstellingen en beginselen van het milieubeleid van de Gemeenschap, zoals vermeld in artikel 130 R van het Verdrag, met name betrekking hebben op het voorkomen, terugdringen en zoveel mogelijk elimineren van verontreiniging door deze bij voorrang aan de bron te bestrijden en te zorgen voor een voorzichtig beheer van natuurlijke hulpbronnen overeenkomstig het beginsel dat de vervuiler betaalt en het preventiebeginsel;
2. Overwegende dat het vijfde milieu-actieprogramma, waarvan de algemene benadering door de Raad is goedgekeurd in zijn resolutie van 1 februari 1993⁽⁴⁾, prioriteit verleent aan geïntegreerde bestrijding van verontreiniging als een belangrijk onderdeel van het streven naar een duurzamer evenwicht tussen menselijke activiteit en sociaal-economische ontwikkeling enerzijds en de instandhouding van de hulpbronnen en het regeneratievermogen van de natuur anderzijds;
3. Overwegende dat voor de toepassing van een geïntegreerde benadering ter beperking van verontreiniging op het niveau van de Gemeenschap initiatieven moeten worden genomen om de bestaande communautaire wetgeving inzake preventie en bestrijding van door industriële installaties veroorzaakte verontreiniging te wijzigen en aan te vullen;
4. Overwegende dat bij Richtlijn 84/360/EEG van de Raad van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding

van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging⁽⁵⁾ een algemene kaderregeling is ingevoerd waarbij de exploitatie of een ingrijpende wijziging van industriële inrichtingen die luchtverontreiniging kunnen veroorzaken, van een voorafgaande vergunning afhankelijk wordt gesteld;

5. Overwegende dat Richtlijn 76/464/EEG van de Raad van 4 mei 1976 betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd⁽⁶⁾ een vergunning voor het lozen van deze stoffen voorschrijft;
6. Overwegende dat, hoewel er reeds communautaire wetgeving bestaat inzake de bestrijding van luchtverontreiniging en het voorkomen of tot een minimum beperken van het lozen van gevaarlijke stoffen in het water, soortgelijke communautaire wetgeving die op het voorkomen of tot een minimum beperken van emissies in de bodem is gericht, nog ontbrak;
7. Overwegende dat afzonderlijke initiatieven ter bestrijding van emissies in de lucht, het water of de bodem ertoe kunnen leiden dat verontreiniging van het ene milieucompartment naar het andere wordt overgeheveld, in plaats dat het milieu in zijn geheel wordt beschermd;
8. Overwegende dat een geïntegreerde aanpak van de bestrijding van verontreiniging erop is gericht waar mogelijk en rekening houdende met het beheer van de afvalstoffen, emissies in de lucht, in het water en in de bodem te voorkomen en waar dat niet haalbaar is deze tot een minimum te beperken met het oog op het bereiken van een hoog beschermingsniveau voor het milieu in zijn geheel;
9. Overwegende dat met deze richtlijn een algemeen kader voor geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging tot stand wordt gebracht; dat zij voorziet in de maatregelen die noodzakelijk zijn om een geïntegreerde preventie en bestrijding van de verontreiniging te garanderen ten einde tot een hoog niveau van bescherming voor het milieu in zijn geheel te komen; dat de toepassing van het beginsel van duurzame ontwikkeling wordt bevorderd door een geïntegreerde aanpak van de bestrijding van verontreiniging;

⁽¹⁾ PB nr. C 311 van 17. 11. 1993, blz. 6 en PB nr. C 165 van 1. 7. 1995, blz. 9.

⁽²⁾ PB nr. C 195 van 18. 7. 1995, blz. 54.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 14. 12. 1994 (PB nr. C 18 van 23. 1. 1995, blz. 96), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 november 1995 (nog niet verschenen in het Publikatieblad) en besluit van het Europees Parlement van ... (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

⁽⁴⁾ PB nr. C 138 van 17. 5. 1993, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB nr. L 188 van 16. 7. 1984, blz. 20. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG (PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48).

⁽⁶⁾ PB nr. L 129 van 18. 5. 1976, blz. 23. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG.

10. Overwegende dat de bepalingen van deze richtlijn van toepassing zijn onverminderd Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾; dat indien ingevolge de toepassing van deze laatste richtlijn verkregen informatie of conclusies bij het verlenen van een vergunning in aanmerking moeten worden genomen, de onderhavige richtlijn geen afbreuk mag doen aan de tenuitvoerlegging van die richtlijn;
11. Overwegende dat de Lid-Staten de nodige bepalingen dienen vast te stellen om te garanderen dat de exploitanten de algemene beginselen van bepaalde fundamentele verplichtingen in acht nemen; dat het met het oog hierop voldoende is dat de bevoegde autoriteiten met deze algemene beginselen rekening houden bij de opstelling van de vergunningsvoorwaarden;
12. Overwegende dat de toepassing van de overeenkomstig deze richtlijn vastgestelde bepalingen op bestaande installaties ofwel, voor wat sommige van deze bepalingen betreft, na een bepaalde termijn geschiedt, ofwel bij het van toepassing worden van deze richtlijn;
13. Overwegende dat, om de verontreiniging zo doelmatig en efficiënt mogelijk aan te pakken, de exploitant met milieu-overwegingen rekening dient te houden; dat deze elementen ter kennis dienen te worden gebracht van de bevoegde autoriteit zodat deze zich ervan kan vergewissen, voordat zij een vergunning afgeeft, of in alle passende maatregelen ter preventie of beperking van verontreiniging is voorzien; dat sterk uiteenlopende aanvraagprocedures tot uiteenlopende niveaus van milieubescherming en bewustheid bij het publiek kunnen leiden; dat derhalve in de aanvragen om vergunningen in het kader van deze richtlijn een minimum aan gegevens dient te worden opgenomen;
14. Overwegende dat een volledige coördinatie van de vergunningsprocedure en -voorwaarden tussen de bevoegde instanties het mogelijk maakt dat het hoogste niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel kan worden bereikt;
15. Overwegende dat de bevoegde autoriteit alleen een vergunning mag verlenen of wijzigen wanneer is voorzien in maatregelen van geïntegreerde milieubescherming met betrekking tot lucht, water en bodem;
16. Overwegende dat de vergunning alle maatregelen dient te omvatten die nodig zijn om aan de vergunningsvoorwaarden te voldoen, teneinde aldus een hoog beschermingsniveau van het milieu in zijn geheel te bereiken, en dat, onverminderd de vergunningsprocedure, ten aanzien van deze maatregelen ook bindende algemene voorschriften kunnen worden vastgesteld;
17. Overwegende dat emissiegrenswaarden, parameters of gelijkwaardige technische maatregelen gebaseerd moeten worden op de beste beschikbare technieken, zonder het gebruik van een bepaalde techniek of technologie voor te schrijven en met inachtneming van de technische kenmerken en de geografische ligging van de betrokken installatie, alsmede de plaatselijke milieuomstandigheden; dat de vergunningsvoorwaarden in alle gevallen bepalingen dienen te bevatten betreffende de minimalisering van de verontreiniging over lange afstand of grensoverschrijdende verontreiniging en een hoog niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel dienen te waarborgen;
18. Overwegende dat het de taak van de Lid-Staten is om te bepalen hoe in voorkomend geval rekening kan worden gehouden met de technische kenmerken en de geografische ligging van de betrokken installatie, alsmede met de plaatselijke milieuomstandigheden;
19. Overwegende dat indien met het oog op een milieukwaliteitsnorm strengere voorwaarden moeten gelden dan die welke door toepassing van de beste beschikbare technieken haalbaar zijn, met name in de vergunning extra voorwaarden moeten worden gesteld, onverminderd andere maatregelen die getroffen kunnen worden om aan de milieukwaliteitsnormen te voldoen;
20. Overwegende dat, aangezien de beste beschikbare technieken mettertijd veranderingen zullen ondergaan, vooral ten gevolge van de vooruitgang van de techniek, de bevoegde autoriteiten deze ontwikkeling moeten volgen of daarvan op de hoogte moeten worden gehouden;
21. Overwegende dat wijzigingen in een bestaande installatie verontreiniging kunnen veroorzaken; dat elke wijziging die gevolgen zou kunnen hebben voor het milieu derhalve aan de bevoegde autoriteit moet worden meegedeeld; dat een belangrijke wijziging van de installatie dient te worden onderworpen aan een voorafgaande vergunningsprocedure overeenkomstig deze richtlijn;
22. Overwegende dat de vergunningsvoorwaarden geregeld moeten worden getoetst en zo nodig bijgesteld; dat in bepaalde omstandigheden toetsing in elk geval moet plaatsvinden;
23. Overwegende dat, om het grote publiek te informeren over de exploitatie van installaties en de mogelijke milieu-effecten daarvan, en om de vergunningsprocedure in de hele Gemeenschap doorzichtig te maken, het publiek toegang moet hebben alvorens enige vergunning wordt afgegeven, tot informatie betreffende de aanvragen om een vergunning voor nieuwe installaties of belangrijke wijzigingen en tot de vergunningen zelf, de bijstellingen daarvan en de daarmee samenhangende controlegegevens;
24. Overwegende dat de opstelling van een lijst van de belangrijkste emissies en de bronnen die daarvoor verantwoordelijk zijn, beschouwd kan worden als een belangrijk instrument dat met name een vergelijking van de verontreinigende activiteiten in de Gemeenschap mogelijk maakt; dat deze lijst wordt opgesteld door de Commissie, die wordt bijgestaan door een regelgevend comité;
25. Overwegende dat de vooruitgang en de uitwisseling van informatie op communautair niveau met betrek-

(¹) PB nr. L 175 van 5. 7. 1985, blz. 40.

king tot de beste beschikbare technieken het gebrek aan technologisch evenwicht in de Gemeenschap zullen helpen verminderen, de wereldwijde verspreiding van de in de Gemeenschap toegepaste grenswaarden en technieken zullen bevorderen en de Lid-Staten zullen helpen deze richtlijn op een efficiënte wijze ten uitvoer te leggen; overwegende dat geregeld verslagen moeten worden opgesteld over de uitvoering en de doeltreffendheid van deze richtlijn;

26. Overwegende dat er regelmatig verslagen moeten worden opgesteld over de tenuitvoerlegging en de doelmatigheid van elke richtlijn;
27. Overwegende dat deze richtlijn betrekking heeft op installaties die een groot verontreinigingspotentieel hebben en dus een grensoverschrijdend risico vormen; dat grensoverschrijdend overleg dient plaats te vinden wanneer vergunningsaanvragen voor nieuwe installaties of voor belangrijke wijzigingen van de installaties negatieve en aanzienlijke milieu-effecten kunnen hebben; dat de aanvragen betreffende deze voorstellen of belangrijke wijzigingen ter beschikking dienen te worden gesteld van het publiek in de bedreigde Lid-Staat;
28. Overwegende dat er behoefte kan blijken te bestaan aan een optreden op Gemeenschapsniveau om voor bepaalde onder deze richtlijn vallende categorieën installaties en verontreinigende stoffen emissiegrenswaarden vast te stellen; dat de Raad deze emissiegrenswaarden moet vaststellen overeenkomstig de bij het Verdrag vastgestelde procedures;
29. Overwegende dat de voorschriften van deze richtlijn van toepassing zijn onverminderd de communautaire voorschriften op het gebied van gezondheid en veiligheid op de arbeidsplaats,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Doel en toepassingsgebied

Deze richtlijn heeft de geïntegreerde preventie en beperking van verontreiniging door de in bijlage I genoemde activiteiten ten doel. Zij bevat maatregelen ter voorkoming en, wanneer dat niet mogelijk is, beperking van emissies door de bedoelde activiteiten in lucht, water en bodem, met inbegrip van maatregelen voor afvalstoffen, om een hoog niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel te bereiken, onverminderd de bepalingen van Richtlijn 85/337/EEG en andere Gemeenschapsvoorschriften.

Artikel 2

Definities

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „stof”: een chemisch element en de verbindingen daarvan, met uitzondering van radioactieve stoffen

in de zin van Richtlijn 80/836/Euratom⁽¹⁾ en genetisch gemodificeerde organismen in de zin van de Richtlijnen 90/219/EEG⁽²⁾ en 90/220/EEG⁽³⁾;

2. „verontreiniging”: de directe of indirecte inbreng door menselijke activiteiten van stoffen, trillingen, warmte of geluid in lucht, water of bodem, die de gezondheid van de mens of de milieukwaliteit kan aantasten, schade kan toebrengen aan materiële goederen, dan wel de belevingswaarde van het milieu of ander rechtmatig milieugebruik kan aantasten of in de weg kan staan;
3. „installatie”: een vaste technische eenheid waarin één of meer van de in bijlage I vermelde activiteiten en processen alsmede andere daarmee rechtstreeks samenhangende activiteiten plaatsvinden, die technisch in verband staan met de op die plaats ten uitvoer gebrachte activiteiten en die gevolgen kunnen hebben voor de emissies en de verontreiniging;
4. „bestaande installatie”: een installatie die in bedrijf is of, in het kader van de voor de datum van toepassing van deze richtlijn bestaande wetgeving, een installatie waarvoor een vergunning is verleend of waarvoor naar het oordeel van de bevoegde autoriteit een volledige vergunningsaanvraag is ingediend, op voorwaarde dat die installatie uiterlijk een jaar na de datum van toepassing van deze richtlijn in werking wordt gesteld;
5. „emissie”: de directe of indirecte lozing, uit puntbronnen of diffuse bronnen van de installatie, van stoffen, trillingen, warmte of geluid in de lucht, het water of de bodem;
6. „emissiegrenswaarde”: de massa, gerelateerd aan bepaalde specifieke parameters, de concentratie en/of het niveau van een emissie, die gedurende een of meer vastgestelde perioden niet mogen worden overschreden. De emissiegrenswaarden kunnen ook voor bepaalde groepen, families of categorieën van stoffen, met name die welke in bijlage III worden vermeld, worden vastgesteld.

⁽¹⁾ Richtlijn 80/836/Euratom van de Raad van 15 juli 1980 houdende wijziging van de richtlijnen tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren (PB nr. L 246 van 17. 9. 1980, blz. 1). Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 84/467/EEG (PB nr. L 265 van 5. 10. 1984, blz. 4).

⁽²⁾ Richtlijn 90/219/EEG van de Raad van 23 april 1990 inzake het ingeperkte gebruik van genetisch gemodificeerde micro-organismen (PB nr. L 117 van 8. 5. 1990, blz. 1). Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 94/51/EG van de Commissie (PB nr. L 297 van 18. 11. 1994, blz. 29).

⁽³⁾ Richtlijn 90/220/EEG van de Raad van 23 april 1990 inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu (PB nr. L 117 van 8. 5. 1990, blz. 15). Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 94/15/EG van de Commissie (PB nr. L 103 van 22. 4. 1994, blz. 20).

De grenswaarden voor de emissies van stoffen gelden normaliter op het punt waar de emissies de installatie verlaten en worden bepaald zonder rekening te houden met een eventuele verdunning. Voor indirecte lozingen in water mag bij de bepaling van de emissiegrenswaarden van de installatie rekening worden gehouden met het effect van een zuiveringsstation, op voorwaarde dat een equivalent niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel wordt gewaarborgd en dat zulks niet leidt tot een hogere belasting van het milieu met verontreinigende stoffen, onverminderd de bepalingen van Richtlijn 76/464/EEG en de ter toepassing daarvan aangenomen richtlijnen;

7. „milieukwaliteitsnorm”: alle eisen waaraan op een gegeven ogenblik in een bepaald milieucompartiment of een bepaald gedeelte daarvan moet worden voldaan overeenkomstig de Gemeenschapswetgeving;
8. „bevoegde autoriteit”: de autoriteit, de autoriteiten of de instanties die krachtens de wetgeving van de Lid-Staten belast is (zijn) met de uitvoering van de uit deze richtlijn voortvloeiende taken;
9. „vergunning”: het gedeelte van (een) schriftelijk(e) besluit(en) of dat besluit (die besluiten) in zijn (hun) geheel waarbij machtiging wordt verleend om een installatie of een gedeelte daarvan te exploiteren onder bepaalde voorwaarden die moeten garanderen dat de installatie voldoet aan de eisen van deze richtlijn. Een vergunning kan betrekking hebben op een of meer installaties of delen van installaties die zich op dezelfde locatie bevinden en die door dezelfde exploitant worden geëxploiteerd;
10. a) „wijziging van de exploitatie”: een wijziging van de kenmerken of de werking, of een uitbreiding van de installatie die gevolgen voor het milieu kan hebben;
- b) „belangrijke wijziging”: een wijziging in de exploitatie die volgens de bevoegde autoriteit negatieve en significante effecten kan hebben op mens of milieu;
11. „beste beschikbare technieken”: het meest doeltreffende en geavanceerde ontwikkelingsstadium van de activiteiten en exploitatiemethoden, waarbij de praktische bruikbaarheid van speciale technieken om in beginsel het uitgangspunt voor de emissiegrenswaarden te vormen is aangetoond, met het doel emissies en effecten op het milieu in zijn geheel te voorkomen, of wanneer dat niet mogelijk blijkt algemeen te beperken;
 - „technieken”: zowel de toegepaste technieken als de wijze waarop de installatie wordt ontworpen, gebouwd, onderhouden, geëxploiteerd en ontmanteld;
 - „beschikbare”: op zodanige schaal ontwikkeld dat de betrokken technieken, kosten en baten in

aanmerking genomen, economisch en technisch haalbaar in de betrokken industriële context kunnen worden toegepast, onafhankelijk van de vraag of die technieken al dan niet op het grondgebied van de betrokken Lid-Staat worden toegepast of geproduceerd, mits zij voor de exploitant op redelijke voorwaarden toegankelijk zijn;

- „beste”: het meest doeltreffend voor het bereiken van een hoog algemeen niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel.

Bij de bepaling van de beste beschikbare technieken moeten de in bijlage IV vermelde punten speciaal in aanmerking worden genomen;

12. „exploitant”: elke natuurlijke of rechtspersoon die de installatie exploiteert of bezit, of, indien de nationale wetgeving in die mogelijkheid voorziet, aan wie economische beschikkingsmacht over de technische werking is overgedragen.

Artikel 3

Algemene beginselen van de fundamentele verplichtingen van de exploitant

De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen opdat de bevoegde autoriteiten ervoor zorgen dat de installatie zo zal worden geëxploiteerd dat:

- a) alle passende preventieve maatregelen tegen verontreinigingen worden getroffen, met name door toepassing van de beste beschikbare technieken;
- b) geen belangrijke verontreiniging wordt veroorzaakt;
- c) overeenkomstig Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽¹⁾ het ontstaan van afvalstoffen wordt voorkomen; waar dat niet gebeurt, moeten die stoffen ten nutte worden gemaakt of, wanneer dat technisch en economisch onmogelijk is, zodanig worden verwijderd dat milieueffecten worden voorkomen of beperkt;
- d) de energie op doelmatige wijze wordt gebruikt;
- e) de nodige maatregelen worden getroffen om ongevallen te voorkomen en de gevolgen daarvan te beperken;
- f) bij de definitieve stopzetting van de activiteiten de nodige maatregelen worden getroffen om het gevaar van verontreiniging te voorkomen en het exploitatieterrain weer in een bevredigende toestand te brengen.

Voor de naleving van dit artikel is het voldoende dat de Lid-Staten ervoor zorgen dat de bevoegde autoriteiten bij de vaststelling van de vergunningsvoorwaarden rekening houden met bovengenoemde algemene beginselen.

⁽¹⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 47. Richtlijn in laatste instantie gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG (PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48).

*Artikel 4***Vergunningen voor nieuwe installaties**

De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat geen nieuwe installatie wordt geëxploiteerd zonder een vergunning overeenkomstig deze richtlijn, onverminderd de uitzonderingen van Richtlijn 88/609/EEG van 24 november 1988 inzake beperking van de emissies van bepaalde verontreinigende stoffen in de lucht door grote stookinstallaties⁽¹⁾.

*Artikel 5***Voorwaarden voor vergunningen voor bestaande installaties**

1. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de bevoegde autoriteiten er, door middel van vergunningen overeenkomstig de artikelen 6 en 8 of op passende wijze door toetsing en, zo nodig, aanpassing van de voorwaarden, op toezien dat de bestaande installaties uiterlijk 8 jaar na de datum van toepassing van deze richtlijn worden geëxploiteerd overeenkomstig de eisen van de artikelen 3, 7, 9, 10 en 13, artikel 14, eerste en tweede streepje, en artikel 15, lid 2, onverminderd andere bijzondere Gemeenschapsvoorschriften.

2. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om de bepalingen van de artikelen 1, 2, 11 en 12, artikel 14, derde streepje, artikel 15, de leden 1, 3 en 4, de artikelen 16 en 17 en artikel 18, lid 2, met ingang van de datum van toepassing van deze richtlijn toe te passen op de bestaande installaties.

*Artikel 6***Aanvraag van een vergunning**

1. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de aanvraag van een vergunning bij de bevoegde instantie een beschrijving bevat van:

- de installatie en de activiteiten die daar plaatsvinden;
- de grondstoffen en hulpmaterialen, de andere stoffen en de energie die in de installatie worden gebruikt of door de installatie worden gegenereerd;
- de emissiebronnen van de installatie;
- de situatie van de plaats waar de installatie komt;
- aard en omvang van de te voorziene emissies van de installatie in elk milieucompartiment, met een overzicht van de significante milieueffecten van de emissies;
- de beoogde technologie en de andere technieken ter voorkoming of, indien dat niet mogelijk is, ter vermindering van de emissies van de installatie;

⁽¹⁾ PB nr. L 336 van 7. 12. 1988, blz. 1. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 90/656/EEG (PB nr. L 353 van 17. 12. 1990, blz. 59).

— zo nodig de maatregelen betreffende de preventie en de nuttige toepassing van de door de installatie voortgebrachte afvalstoffen;

— de andere maatregelen die worden getroffen om te voldoen aan de algemene beginselen van de fundamentele verplichtingen van de exploitant, bedoeld in artikel 2 bis;

— de maatregelen die worden getroffen ter controle van de emissies in het milieu.

2. Indien aan één van de eisen van dit artikel kan worden voldaan met gegevens overeenkomstig de eisen van Richtlijn 85/337/EEG of met een veiligheidsrapport als bedoeld in Richtlijn 82/501/EEG van de Raad van 24 juni 1982, inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten⁽²⁾, dan wel met andere informatie, verstrekt overeenkomstig andere wetgeving, kunnen die gegevens in de vergunningsaanvraag worden opgenomen of daarbij worden gevoegd.

*Artikel 7***Geïntegreerde aanpak bij de afgifte van de vergunning**

De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen opdat de vergunningsprocedure en -voorwaarden ten volle worden gecoördineerd, wanneer verschillende bevoegde autoriteiten bij die procedure betrokken zijn, dit met het oog op een doeltreffende geïntegreerde aanpak door alle autoriteiten die voor de procedure bevoegd zijn.

*Artikel 8***Besluiten**

Onverminderd andere eisen op grond van nationale of communautaire voorschriften verleent de bevoegde autoriteit een vergunning die voorwaarden bevat welke garanderen dat de installatie voldoet aan de eisen van deze richtlijn, of weigert zij de vergunning wanneer dat niet het geval is.

Elke verleende of gewijzigde vergunning dient de in deze richtlijn voorgeschreven bepalingen inzake de bescherming van lucht, water en bodem te bevatten.

*Artikel 9***Vergunningsvoorwaarden**

1. De Lid-Staten controleren of de vergunning alle maatregelen omvat die ter vervulling van de vergunningsvoorwaarden van de artikelen 3 en 10 nodig zijn om de bescherming van lucht, water en bodem te waarborgen en aldus een hoog niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel te bereiken.

2. In het geval van een nieuwe installatie of een belangrijke wijziging waarop artikel 4 van Richtlijn 85/337/EEG van toepassing is, moeten voor de verlening van

⁽²⁾ PB nr. L 230 van 5. 8. 1982, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG (PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48).

de vergunning alle ingevolge de toepassing van de artikelen 5, 6 en 7 van de richtlijn verkregen relevante gegevens en conclusies in aanmerking worden genomen.

3. De vergunning bevat emissiegrenswaarden voor de verontreinigende stoffen, met name die van bijlage III, die in significante hoeveelheden uit de betrokken installatie kunnen vrijkomen, gelet op hun aard en hun potentieel voor overdracht van verontreiniging tussen milieucapartimenten (water, lucht en bodem). De vergunning bevat, zo nodig, passende voorschriften ter bescherming van bodem en grondwater, en maatregelen voor het beheer van de door de installatie voortgebrachte afvalstoffen. De grenswaarden kunnen, zo nodig, worden aangevuld of vervangen door gelijkwaardige parameters of gelijkwaardige technische maatregelen.

Voor de installaties van rubriek 6.6 van bijlage I wordt bij de overeenkomstig dit lid vastgestelde emissiegrenswaarden rekening gehouden met de aan die categorieën installaties aangepaste praktische regelingen.

4. Onverminderd artikel 10 zijn de emissiegrenswaarden, de parameters en de gelijkwaardige technische maatregelen, bedoeld in lid 3, gebaseerd op de beste beschikbare technieken, zonder dat daarmee het gebruik van een bepaalde techniek of technologie wordt voorgeschreven, met inachtneming van de technische kenmerken en de geografische ligging van de betrokken installatie, alsmede de plaatselijke milieuomstandigheden. De vergunningsvoorwaarden bevatten in ieder geval bepalingen betreffende de minimalisering van de verontreiniging over lange afstand of van de grensoverschrijdende verontreiniging en waarborgen een hoog niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel.

5. De vergunning bevat passende eisen voor de controle op de lozingen, met vermelding van de meetmethode en -frequentie, de procedure voor de beoordeling van de metingen, alsmede de verplichting de bevoegde autoriteit in kennis te stellen van de gegevens die noodzakelijk zijn voor de controle op de naleving van de vergunningsvoorwaarden.

Voor de installaties van rubriek 6.6 van bijlage I kan bij de in dit lid bedoelde maatregelen rekening worden gehouden met de kosten en baten.

6. De vergunning bevat maatregelen voor andere dan de normale bedrijfsomstandigheden. Daartoe wordt op passende wijze rekening gehouden met opstarten, lekken, storingen, korte stilleggingen en definitieve bedrijfsbeëindiging, wanneer het milieu daardoor kan worden beïnvloed.

De vergunning kan ook tijdelijke afwijkingen van de in lid 4 bedoelde eisen bevatten, indien een door de bevoegde autoriteit goedgekeurd saneringsplan de naleving binnen zes maanden van deze eisen waarborgt en het project tot vermindering van de verontreiniging leidt.

7. De vergunning kan voor de doeleinden van deze richtlijn andere bijzondere voorwaarden bevatten die de Lid-Staat of de bevoegde instantie doelmatig acht.

8. Onverminderd de verplichting tot instelling van een vergunningsprocedure overeenkomstig deze richtlijn kunnen de Lid-Staten voor bijzondere categorieën installaties bijzondere verplichtingen vaststellen in dwingende algemene voorschriften en niet in de vergunningsvoorwaarden, mits een geïntegreerde aanpak en een even hoog niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel gewaarborgd zijn.

Artikel 10

Beste beschikbare technieken en milieukwaliteitsnormen

Indien met het oog op een milieukwaliteitsnorm strengere voorwaarden moeten gelden dan die welke door toepassing van de beste beschikbare technieken haalbaar zijn, moeten met name in de vergunning extra voorwaarden worden gesteld, onverminderd andere maatregelen die getroffen kunnen worden om aan de milieukwaliteitsnormen te voldoen.

Artikel 11

Ontwikkelingen op het gebied van de beste beschikbare technieken

De Lid-Staten dragen er zorg voor dat de bevoegde autoriteit de ontwikkelingen op het gebied van de beste beschikbare technieken volgt of daarvan op de hoogte wordt gehouden.

Artikel 12

Wijzigingen van installaties door de exploitanten

1. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de exploitant de bevoegde autoriteiten in kennis stelt van wijzigingen in de exploitatie in de zin van artikel 2, punt 10, onder a). Zo nodig stellen de bevoegde autoriteiten de vergunning of de voorwaarden bij.

2. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat een door de exploitant beoogde belangrijke wijziging in de exploitatie van de installatie in de zin van artikel 2, punt 10, niet geschiedt zonder een vergunning overeenkomstig deze richtlijn. De aanvraag van een vergunning en het besluit van de bevoegde autoriteiten moeten betrekking hebben op de delen van de installatie en de in artikel 5 opgesomde punten waarop de wijziging van invloed kan zijn. De desbetreffende voorschriften van de artikelen 3 en 6 tot en met 10 en artikel 15, de leden 1, 2 en 4 zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 13

Toetsing en bijstelling van de vergunningsvoorwaarden door de bevoegde autoriteit

1. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de bevoegde autoriteiten de vergun-

ningsvoorwaarden geregeld toetsen en zo nodig bijstellen.

2. Toetsing vindt in ieder geval plaats als:

- de door de installatie veroorzaakte verontreiniging van dien aard is dat de bestaande emissiegrenswaarden in de vergunning gewijzigd of nieuwe emissiegrenswaarden opgenomen moeten worden;
- belangrijke veranderingen in de beste beschikbare technieken een significante beperking van de emissies zonder buitensporige kosten mogelijk maken;
- de bedrijfsveiligheid van het proces of de activiteit de toepassing van andere technieken vereist;
- nieuwe wettelijke bepalingen van de Gemeenschap of de Lid-Staat zulks vereisen.

Artikel 14

Inachtneming van de vergunningsvoorwaarden

De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat:

- de vergunningsvoorwaarden door de exploitant in zijn installatie worden vervuld;
- de exploitant de bevoegde autoriteit geregeld de resultaten van zijn lozingscontrole mededeelt en zo spoedig mogelijk op de hoogte stelt van voorvallen of ongevalen die het milieu significant beïnvloeden;
- de exploitanten van de installaties de vertegenwoordigers van de bevoegde autoriteit alle noodzakelijke assistentie verlenen om hen in staat te stellen de installaties te inspecteren, monsters te nemen en de informatie te verzamelen die nodig is voor het vervullen van hun taken in het kader van deze richtlijn.

Artikel 15

Toegang tot informatie en deelneming van het publiek aan de vergunningsprocedure

1. Onverminderd Richtlijn 90/313/EEG van de Raad van 7 juni 1990 inzake de vrije toegang tot milieu-informatie⁽¹⁾ treffen de Lid-Staten de nodige maatregelen om te waarborgen dat de aanvragen om een vergunning voor nieuwe installaties of voor belangrijke wijzigingen gedurende een passende termijn toegankelijk zijn voor het publiek, zodat het daarover opmerkingen kan maken alvorens de bevoegde autoriteit een besluit neemt.

Dat besluit, met ten minste een afschrift van de vergunning en eventuele latere bijstellingen daarvan, wordt eveneens ter beschikking van het publiek gesteld.

2. De in het bezit van de bevoegde autoriteit zijnde resultaten van de lozingscontrole die volgens de vergunningsvoorwaarden van artikel 9 vereist is, moeten ter beschikking van het publiek worden gesteld.

3. De Commissie publiceert om de drie jaar op basis van informatie van de Lid-Staten een lijst van de belangrijkste emissies en de bronnen die daarvoor verantwoordelijk zijn. Zij bepaalt de opmaak en de kenmerkende gegevens die nodig zijn voor de toezending van de informatie volgens de procedure van artikel 19.

De Commissie kan volgens diezelfde procedure de nodige maatregelen voorstellen om ervoor te zorgen dat de in de eerste alinea bedoelde emissiegegevens van de lijst vergelijkbaar zijn met die van andere registers en bronnen van installatiegegevens en daarop een aanvulling vormen.

4. De leden 1, 2 en 3 zijn van toepassing onverminderd de in artikel 3, de leden 2 en 3, van Richtlijn 90/313/EEG opgenomen beperkingen.

Artikel 16

Uitwisseling van informatie

1. Met het oog op uitwisseling van informatie treffen de Lid-Staten de nodige maatregelen om de Commissie om de drie jaar en voor het eerst uiterlijk 18 maanden na de datum van toepassing van deze richtlijn in kennis te stellen van de representatieve gegevens over de beschikbare grenswaarden die zijn vastgesteld per activiteiten-categorie van bijlage I en in voorkomend geval van de beste beschikbare technieken waarop die waarden zijn gebaseerd, met name in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9. Voor de latere kennisgevingen wordt die informatie aangevuld volgens de procedures van lid 3.

2. De Commissie organiseert de uitwisseling van informatie tussen de Lid-Staten en de betrokken bedrijfstakken over de beste beschikbare technieken, de daarmee samenhangende controlevoorschriften en de ontwikkelingen op dat gebied. De Commissie maakt de resultaten van de informatie-uitwisseling om de drie jaar bekend.

3. De verslagen over de uitvoering van deze richtlijn en de doeltreffendheid ervan in vergelijking met andere Gemeenschapsinstrumenten voor milieubescherming worden opgesteld volgens de artikelen 5 en 6 van Richtlijn 91/692/EEG. Het eerste verslag bestrijkt de periode van drie jaar na de in artikel 21 bedoelde datum van toepassing van deze richtlijn. De Commissie dient dat verslag bij de Raad in, eventueel vergezeld van voorstellen.

4. De Lid-Staten stellen de autoriteit of autoriteiten in die met de uitwisseling van informatie ingevolge de leden

⁽¹⁾ PB nr. L 158 van 23. 6. 1990, blz. 56.

1, 2 en 3 zijn belast of wijzen die aan en stellen de Commissie daarvan in kennis.

Artikel 17

Grensoverschrijdende effecten

1. Wanneer een Lid-Staat constateert dat de exploitatie van een installatie negatieve en significante effecten op het milieu van een andere Lid-Staat zou kunnen hebben, of wanneer een Lid-Staat die daardoor in belangrijke mate getroffen kan worden ter zake een verzoek indient, stelt de Lid-Staat op het grondgebied waarvan de vergunning overeenkomstig artikel 4 of artikel 12, lid 2, werd aangevraagd, de andere Lid-Staat in kennis van de overeenkomstig artikel 6 verstrekte gegevens op het tijdstip waarop hij ze ter beschikking stelt van zijn eigen onderdanen. Die gegevens dienen als basis voor het nodige overleg in het kader van de bilaterale betrekkingen tussen de beide Lid-Staten volgens het beginsel van wederkerigheid en gelijke behandeling.

2. De Lid-Staten dragen er in het kader van hun bilaterale betrekkingen zorg voor dat de aanvragen in de in lid 1 genoemde gevallen gedurende een passende termijn ook toegankelijk zijn voor het publiek van de eventueel getroffen Lid-Staat, zodat het daarover opmerkingen kan maken alvorens de bevoegde autoriteit een besluit neemt.

Artikel 18

Communautaire emissiegrenswaarden

1. Op voorstel van de Commissie stelt de Raad volgens de bij het Verdrag vastgestelde procedures emissiegrenswaarden vast voor de in bijlage I bedoelde categorieën van installaties en de in bijlage III bedoelde verontreinigende stoffen waarvoor de noodzaak van een Gemeenschapsoptreden geconstateerd is, met name op grond van de in artikel 16 bedoelde informatie-uitwisseling.

2. Waar geen ingevolge deze installatie vastgestelde communautaire emissiegrenswaarden bestaan, gelden de relevante emissiegrenswaarden zoals vastgesteld in de in bijlage II genoemde richtlijnen en de andere Gemeenschapsvoorschriften voor de in bijlage I vermelde installaties als minimaal vereiste emissiegrenswaarden uit hoofde van deze richtlijn.

Voor de stortplaatsen, bedoeld in de categorieën 5.1 en 5.5 van bijlage I worden de geldende technische voorschriften vastgesteld met inachtneming van Richtlijn 96/.../EG van de Raad van ... betreffende het storten van afvalstoffen⁽¹⁾.

Artikel 19

In artikel 15, lid 3, bedoelde Comitéprocedure

De Commissie wordt bijgestaan door een Comité bestaande uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en

⁽¹⁾ Nog niet verschenen in het Publikatieblad.

voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.

De vertegenwoordiger van de Commissie legt het Comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het Comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij de stemming in het Comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het Comité.

Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het Comité of indien geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in betreffende de te nemen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

Indien de Raad drie maanden na de indiening van het voorstel geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.

Artikel 20

Overgangsbepalingen

1. Richtlijn 84/360/EEG, Richtlijn 76/464/EEG, de artikelen 3 en 5, artikel 6, lid 3 en artikel 7, lid 2, alsmede de toepasselijke bepalingen inzake de vergunningstelsels van de in bijlage II vermelde richtlijnen onverminderd de in Richtlijn 88/609/EEG opgenomen afwijkingen, zijn van toepassing op bestaande installaties waar de in bijlage I bedoelde activiteiten plaatsvinden, zolang de bevoegde autoriteiten de nodige maatregelen bedoeld in artikel 5 van deze richtlijn, nog niet hebben getroffen.

2. De toepasselijke bepalingen betreffende de vergunningstelsels van de in lid 1 genoemde richtlijnen zijn met ingang van de datum van toepassing van deze richtlijn niet meer van toepassing op nieuwe installaties waar de in bijlage I bedoelde activiteiten plaatsvinden.

3. Richtlijn 84/360/EEG wordt elf jaar na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn ingetrokken.

Wanneer de in de artikelen 4, 5 of 12 opgenomen maatregelen ten aanzien van een installatie zijn getroffen, geldt de uitzondering in artikel 6, lid 3, van Richtlijn 76/464/EEG niet meer voor de in deze richtlijn bedoelde installaties.

Indien nodig wijzigt de Raad op voorstel van de Commissie de toepasselijke bepalingen van de in bijlage II vermelde richtlijnen vóór de in de eerste alinea bedoelde datum van intrekking van Richtlijn 84/360/EEG wijzigen en aanpassen aan de eisen van onderhavige richtlijn.

Artikel 21

Toepassing

1. De Lid-Staten treffen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen om uiterlijk drie jaar na de inwerkingtreding aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis. Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

2. De Lid-Staten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 22

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na haar bekendmaking.

Artikel 23

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te . . .

Voor de Raad
De Voorzitter

BIJLAGE I

IN ARTIKEL 1 BEDOELDE CATEGORIEËN VAN INDUSTRIËLE ACTIVITEITEN

1. Deze richtlijn heeft geen betrekking op installaties of delen van installaties welke voor onderzoek, ontwikkeling en beproeving van nieuwe produkten en procédés worden gebruikt.
2. De hieronder genoemde drempelwaarden hebben in het algemeen betrekking op de productiecapaciteit of op het vermogen. Wanneer een exploitant in dezelfde installatie of op dezelfde plaats verscheidene activiteiten van dezelfde rubriek verricht, worden de capaciteiten van die activiteiten bij elkaar opgeteld.

1. Energie-industrie

- 1.1. Stookinstallaties met een hoeveelheid vrijkomende warmte van meer dan 50 MW(*).
- 1.2. Aardolie- en gasraffinaderijen.
- 1.3. Cokesfabrieken.
- 1.4. Installaties voor het vergassen en vloeibaar maken van steenkool.

2. Productie en verwerking van metalen

- 2.1. Installaties voor het roosten of sinteren van ertsen, met inbegrip van zwavelhoudend erts.
- 2.2. Installaties voor de productie van ijzer of staal (primaire of secundaire smelting), met inbegrip van uitrusting voor continugieten met een capaciteit van meer dan 2,5 ton per uur.
- 2.3. Installaties voor verwerking van ferrometalen door:
 - a) warmwalsen met een capaciteit van meer dan 20 ton ruwstaal per uur;
 - b) smeden met hamers met een slagarbeid van meer dan 50 kilojoule per hamer, wanneer een thermisch vermogen van meer dan 20 MW wordt gebruikt;
 - c) het aanbrengen van deklagen van gesmolten metaal, met een verwerkingscapaciteit van meer dan 2 ton ruwstaal per uur.
- 2.4. Smelterijen van ferrometalen met een productiecapaciteit van meer dan 20 ton per dag.
- 2.5. Installaties:
 - a) voor de winning van ruwe non-ferrometalen uit erts, concentraat of secundaire grondstoffen met metallurgische, chemische of elektrolytische procédés;
 - b) voor het smelten van non-ferrometalen, met inbegrip van legeringen, inclusief terugwinningsprodukten (affineren, vormgieten) met een smeltcapaciteit van meer dan 4 ton per dag voor lood en cadmium of 20 ton per dag voor alle andere metalen per dag.
- 2.6. Installaties voor oppervlaktebehandeling van metalen en kunststoffen door middel van een elektrolytisch of chemisch procédé, wanneer de inhoud van de gebruikte behandelingsbaden meer dan 30 m³ bedraagt.

3. Minerale industrie

- 3.1. Installaties voor de productie van cementklinkers in draaiovens met een productiecapaciteit van meer dan 500 ton per dag, of van ongebluste kalk in draaiovens met een productiecapaciteit van meer dan 50 ton per dag, of in andere ovens met een productiecapaciteit van meer dan 50 ton per dag.
- 3.2. Installaties voor de winning van asbest en de fabricage van asbestprodukten.
- 3.3. Installaties voor de fabricage van glas, met inbegrip van installaties voor de fabricage van glasvezels, met een smeltcapaciteit van meer dan 20 ton per dag.

(*) De concrete vereisten van Richtlijn 88/609/EEG voor bestaande installaties blijven nog tot 31 december 2003 van kracht.

- 3.4. Installaties voor het smelten van minerale stoffen, met inbegrip van installaties voor de fabricage van mineraalvezels, met een smeltcapaciteit van meer dan 20 ton per dag.
- 3.5. Installaties voor het fabriceren van keramische produkten door middel van bakken, met name dakpannen, bakstenen, vuurvaste stenen, tegels, aardewerk of porselein, met een productiecapaciteit van meer dan 75 ton per dag, en/of een ovencapaciteit van meer dan 4 m³ en meer dan 300 kg/m³ ladingsdichtheid.

4. Chemische industrie

Onder fabricage in de zin van de categorieën van activiteiten van deel 4 wordt verstaan de fabricage van de in 4.1 tot en met 4.6 genoemde stoffen of groepen van stoffen op industriële schaal door chemische omzetting.

- 4.1. Chemische installaties voor de fabricage van organisch-chemische basisprodukten, zoals:
 - a) eenvoudige koolwaterstoffen (lineaire of cyclische, verzadigde of onverzadigde, alifatische of aromatische),
 - b) zuurstofhoudende koolwaterstoffen, zoals alcoholen, aldehyden, ketonen, carbonzuren, esters, acetaten, ethers, peroxyden, epoxyharsen,
 - c) zwavelhoudende koolwaterstoffen,
 - d) stikstofhoudende koolwaterstoffen, zoals aminen, amiden, nitroso-, nitro- en nitraatverbindingen, nitrillen, cyanaten, isocyanaten,
 - e) fosforhoudende koolwaterstoffen,
 - f) halogeenhoudende koolwaterstoffen,
 - g) organometaalverbindingen,
 - h) kunststof-basisprodukten (polymeren, kunstvezels, cellulosevezels),
 - i) synthetische rubber,
 - j) kleurstoffen en pigmenten,
 - k) tensioactieve stoffen en tensiden.
- 4.2. Chemische installaties voor de fabricage van anorganisch-chemische basisprodukten, zoals:
 - a) van gassen, zoals ammoniak, chloor of chloorwaterstof, fluor of fluorwaterstof, kooloxiden, zwavelverbindingen, stikstofoxiden, waterstof, zwaveldioxide, carbonyldichloride,
 - b) van zuren, zoals chroomzuur, fluorwaterstofzuur, fosforzuur, salpeterzuur, zoutzuur, zwavelzuur, oleum, zwaveligzuur,
 - c) van basen, zoals ammoniumhydroxide, kaliumhydroxide, natriumhydroxide,
 - d) van zouten, zoals ammoniumchloride, kaliumchloraat, kaliumcarbonaat, natriumcarbonaat, perboraat, zilvernitraat,
 - e) van niet-metalen, metaaloxiden of andere anorganische verbindingen, zoals calciumcarbide, silicium, siliciumcarbide.
- 4.3. Chemische installaties voor de fabricage van fosfaat-, stikstof- of kaliumhoudende meststoffen (enkelvoudige of samengestelde meststoffen).
- 4.4. Chemische installaties voor de fabricage van basisprodukten voor gewasbescherming en van biociden.
- 4.5. Installaties voor de fabricage van farmaceutische basisprodukten die een chemisch of biologisch procédé gebruiken.
- 4.6. Chemische installaties voor de fabricage van explosieven.

5. Afvalbeheer

Onverminderd artikel 11 van Richtlijn 75/442/EEG en artikel 3 van Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen⁽¹⁾:

⁽¹⁾ PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 20. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 94/31/EG (PB nr. L 168 van 2. 7. 1994, blz. 28).

- 5.1. Installaties voor de verwijdering of nuttige toepassing van gevaarlijke afvalstoffen als bedoeld in de lijst van artikel 1, lid 4, van Richtlijn 91/689/EEG in de zin van de bijlagen II A en II B (handelingen R1, R5, R6, R8 en R9) van Richtlijn 75/442/EEG en van Richtlijn 75/439/EEG van de Raad van 16 juni 1975 inzake de verwijdering van afgewerkte olie⁽¹⁾ met een capaciteit van meer dan 10 ton per dag.
 - 5.2. Installaties voor de verbranding van stedelijk afval in de zin van de Richtlijn 89/369/EEG van de Raad van 8 juni 1989 ter voorkoming van door nieuwe installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging⁽²⁾ en Richtlijn 89/429/EEG van de Raad van 21 juni 1989 ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging⁽³⁾, met een capaciteit van meer dan 3 ton per uur.
 - 5.3. Installaties voor de verwijdering van ongevaarlijke afvalstoffen in de zin van bijlage II A van Richtlijn 75/442/EEG, rubrieken D8, D9, met een capaciteit van meer dan 50 ton per dag.
 - 5.4. Stortplaatsen die meer dan 10 ton per dag ontvangen of een totale capaciteit van meer dan 25 000 ton hebben, als omschreven in artikel 2, onder b), van Richtlijn 96/.../EEG betreffende het storten van afvalstoffen, met uitzondering van de in artikel 3, lid 3, onder a), van die richtlijn genoemde terreinen en de stortplaatsen voor inerte afvalstoffen.
6. Overige activiteiten
- 6.1. Industriële installaties voor:
 - a) de fabricage van papierpulp uit hout of uit andere vezelstoffen;
 - b) de fabricage van papier en karton met een productiecapaciteit van meer dan 20 ton per dag.
 - 6.2. Installaties voor de voorbehandeling (wassen, bleken, merceriseren) of het verven van vezels of textiel met een verwerkingscapaciteit van meer dan 10 ton per dag.
 - 6.3. Installaties voor het looien van huiden met een verwerkingscapaciteit van meer dan 12 ton eindprodukten per dag.
 - 6.4. a) abattoirs met een productiecapaciteit van meer dan 50 ton per dag geslachte dieren;
b) bewerking en verwerking voor de fabricage van levensmiddelen op basis van:
 - dierlijke grondstoffen (andere dan melk) met een productiecapaciteit van meer dan 75 ton per dag eindprodukten;
 - plantaardige grondstoffen met een productiecapaciteit van meer dan 300 ton per dag eindprodukten (gemiddelde waarde op driemaandelijke basis);
 - c) bewerking en verwerking van melk, met een hoeveelheid ontvangen melk van meer dan 200 ton per dag (gemiddelde waarde op jaarbasis).
 - 6.5. Installaties voor de destructie of verwerking van kadavers en dierlijk afval met een verwerkingscapaciteit van meer dan 10 ton per dag.
 - 6.6. Installaties voor intensieve pluimvee- of varkenshouderij met meer dan:
 - a) 40 000 plaatsen voor pluimvee;
 - b) 2 000 plaatsen voor mestvarkens (van meer dan 30 kg) of
 - c) 750 plaatsen voor zeugen.
 - 6.7. Installaties voor de oppervlaktebehandeling van stoffen, voorwerpen of produkten, waarin organische oplosmiddelen worden gebruikt, in het bijzonder voor het appreteren, bedrukken, het aanbrengen van een laag, het ontvetten, het vochtdicht maken, lijmen, verven, reinigen of impregneren, met een verbruikcapaciteit van meer dan 150 kg oplosmiddel per uur, of meer dan 200 ton per jaar.
 - 6.8. Installaties voor de fabricage van koolstof (harde gebrande steenkool) of elektrografiet door verbranding of grafitisering.

⁽¹⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 31. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG (PB nr. L 377 van 31. 12. 1991, blz. 48).

⁽²⁾ PB nr. L 163 van 14. 6. 1989, blz. 32.

⁽³⁾ PB nr. L 203 van 15. 7. 1989, blz. 50.

BIJLAGE II

LIJST VAN DE IN ARTIKEL 18, LID 2, EN IN ARTIKEL 20 BEDOELDE RICHTLIJNEN

1. Richtlijn 87/217/EEG inzake voorkoming en vermindering van verontreiniging van het milieu door asbest.
2. Richtlijn 82/176/EEG betreffende grenswaarden en kwaliteitsdoelstellingen voor kwiklozingen afkomstig van de sector elektrolyse van alkalichloriden.
3. Richtlijn 83/513/EEG betreffende grenswaarden en kwaliteitsdoelstellingen voor lozingen van cadmium.
4. Richtlijn 84/156/EEG betreffende grenswaarden en kwaliteitsdoelstellingen voor kwiklozingen afkomstig van andere industriële sectoren dan de elektrolyse van alkalichloriden.
5. Richtlijn 84/491/EEG betreffende grenswaarden en kwaliteitsdoelstellingen voor lozingen van hexachloorcyclohexaan.
6. Richtlijn 86/280/EEG betreffende grenswaarden en kwaliteitsdoelstellingen voor lozingen van bepaalde onder lijst I van de bijlage van Richtlijn 76/464/EEG vallende gevaarlijke stoffen, gewijzigd bij Richtlijn 88/347/EEG en Richtlijn 90/415/EEG tot wijziging van bijlage II bij Richtlijn 86/280/EEG.
7. Richtlijn 89/369/EEG ter voorkoming van door nieuwe installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging.
8. Richtlijn 89/429/EEG ter vermindering van door bestaande installaties voor de verbranding van stedelijk afval veroorzaakte luchtverontreiniging.
9. Richtlijn 94/27/EG betreffende de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen.
10. Richtlijn 92/112/EEG tot vaststelling van de procedure voor de harmonisatie van de programma's tot vermindering en uiteindelijke algehele opheffing van de verontreiniging door afval van de titaandioxide-industrie.
11. Richtlijn 88/609/EEG inzake beperking van de emissies van bepaalde verontreinigende stoffen in de lucht door grote stookinstallaties, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 94/66/EG.
12. Richtlijn 76/464/EEG betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd.
13. Richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG.
14. Richtlijn 75/439/EEG inzake de verwijdering van afgewerkte olie.
15. Richtlijn 78/319/EEG betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen.
16. Richtlijn 91/689/EEG betreffende gevaarlijke afvalstoffen.
17. Richtlijn 96/.../EG betreffende het storten van afvalstoffen.

*BIJLAGE III***INDICATIEVE LIJST VAN DE BELANGRIJKSTE VERONTREINIGENDE STOFFEN DIE IN AANMERKING MOETEN WORDEN GENOMEN INDIEN ZIJ RELEVANT ZIJN VOOR DE VASTSTELLING VAN DE EMISSIEGRENSWAARDEN****LUCHT**

1. Zwaveloxiden en andere zwavelverbindingen.
2. Stikstofoxiden en andere stikstofverbindingen.
3. Koolmonoxide.
4. Vluchtige organische stoffen.
5. Metalen en verbindingen daarvan.
6. Stof.
7. Asbest (zwevende deeltjes en vezels).
8. Chloor en chloorverbindingen.
9. Fluor en fluorverbindingen.
10. Arseen en arseenverbindingen.
11. Cyaniden.
12. Stoffen en preparaten waarvan is aangetoond dat zij via de lucht een kankerverwekkende, mutagene of voor de voortplanting gevaarlijke werking hebben.
13. Polychloordibenzodioxine en polychloordibenzofuranen.

WATER

1. Organische halogeenvbindingen en stoffen waaruit in water dergelijke verbindingen kunnen ontstaan.
2. Organische fosforverbindingen.
3. Organische tinverbindingen.
4. Stoffen en bereidingen waarvan is aangetoond dat zij in of via het water een kankerverwekkende, mutagene of voor de voortplanting gevaarlijke werking hebben.
5. Persistente koolwaterstoffen en persistente en bio-accumuleerbare toxische organische stoffen.
6. Cyaniden.
7. Metalen en verbindingen daarvan.
8. Arseen en arseenverbindingen.
9. Biociden en fytosanitaire produkten.
10. Stoffen in suspensie.
11. Stoffen die bijdragen tot eutrofiëring (met name nitraten en fosfaten).
12. Stoffen die een negatieve invloed hebben op de zuurstofbalans (en meetbaar zijn aan de hand van parameters als BZV, CZV).

BIJLAGE IV

Overwegingen waarmee in het algemeen of in bijzondere gevallen rekening moet worden gehouden bij de bepaling van de beste beschikbare technieken, omschreven in artikel 2, punt 11, rekening houdend met de eventuele kosten en baten van een actie en met het voorzorgs- en preventiebeginsel:

1. de toepassing van technieken die weinig afval veroorzaken.
 2. de toepassing van minder gevaarlijke stoffen.
 3. de ontwikkeling, waar mogelijk, van technieken voor de terugwinning en recycling van de in het proces uitgestoten en gebruikte stoffen en van afval.
 4. vergelijkbare processen, apparaten of exploitatiemethoden die met succes op industriële schaal zijn beproefd.
 5. de vooruitgang van de techniek en de ontwikkeling van de wetenschappelijke kennis.
 6. de aard, de effecten en de omvang van de betrokken emissies.
 7. de data van ingebruikneming van de nieuwe of bestaande installaties.
 8. de tijd die nodig is voor het omschakelen op een betere beschikbare techniek.
 9. het verbruik en de aard van de grondstoffen (met inbegrip van water) en de energie-efficiëntie.
 10. de noodzaak het algemene effect van de emissies en de risico's op het milieu te voorkomen of tot een minimum te beperken.
 11. de noodzaak ongevallen te voorkomen en de gevolgen daarvan voor het milieu te beperken.
 12. de door de Commissie krachtens artikel 16, lid 2, of door internationale organisaties bekendgemaakte informatie.
-

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. De Commissie heeft de Raad op 30 september 1993⁽¹⁾ een op artikel 130 S, lid 1, van het EG-Verdrag gebaseerd voorstel voor een richtlijn inzake geïntegreerde preventie en beperking van verontreiniging voorgelegd.
2. Het Europees Parlement heeft in eerste lezing advies uitgebracht op 14 december 1994⁽²⁾, terwijl het Economisch en Sociaal Comité op 27 april 1994⁽³⁾ advies heeft uitgebracht.
3. Naar aanleiding van die adviezen heeft de Commissie op 16 mei 1995 een gewijzigd voorstel aan de Raad toegezonden⁽⁴⁾.
4. De Raad heeft op 22 juni 1995 overeenstemming bereikt en zijn gemeenschappelijk standpunt overeenkomstig artikel 189 C van het Verdrag op 27 november 1995 vastgesteld.

II. DOELSTELLING

De ontwerp-richtlijn heeft geïntegreerde preventie en beperking van verontreiniging ten gevolge van de in bijlage I van de richtlijn genoemde industriële activiteiten ten doel en is gericht op een hoog niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel, te bereiken door het instellen van een vergunningsprocedure voor de betrokken installaties via een benadering die de verschillende milieucompartimenten (lucht, water, bodem) omvat.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJKE STANDPUNT

A. Algemene opmerkingen

Daar het gaat om een richtlijn waarin voor het eerst een integrale benadering wordt gevolgd in de procedure voor het verlenen van bedrijfsvergunningen voor de brede scala van in artikel 1 aangeduide industriële installaties die in bijlage I nader worden genoemd, oordeelde de Raad het noodzakelijk een hoog niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel te bereiken. Gezien de rechtsgrondslag achtte hij het dus passend voor die vergunningsprocedure minimumgegevens te verlangen aan de hand van criteria die naar gelang van het geval lichter of zwaarder zijn. Hij heeft mechanismen ingevoerd waardoor op langere termijn en geleidelijk kan worden bijgedragen tot een beter evenwicht op technisch vlak in de Gemeenschap. Uitgaande van een gemeenschappelijk kader dat gevormd wordt door het bepalen van de beste beschikbare technieken (BBT) is de mogelijkheid geopend om met name via uitwisseling van informatie over deze BBT en van de representatieve gegevens over de emissiegrenswaarden alsmede publikatie van een lijst van de belangrijkste emissies en de bronnen daarvan, volgens de bij het Verdrag vastgestelde procedures op Gemeenschapsniveau emissiegrenswaarden vast te stellen indien de noodzaak daarvan is geconstateerd.

Doel van de ontwerp-richtlijn is een integrale benadering tot stand te brengen en de uitvoeringsmiddelen, zoals de organisatie van de bevoegde autoriteiten, het aantal besluiten dat de integrale vergunning vormt en, in beginsel, de vaststelling van emissiegrenswaarden, aan de Lid-Staten over te laten.

Vanuit die overwegingen kon de Raad gedeeltelijk of inhoudelijk en soms op andere plaatsen van de richtlijn zonder wijzigingen de amendementen van het Europees Parlement overnemen die door de Commissie:

⁽¹⁾ PB nr. C 311 van 17. 11. 1993.

⁽²⁾ PB nr. C 18 van 23. 1. 1995.

⁽³⁾ PB nr. C 195 van 18. 7. 1995.

⁽⁴⁾ PB nr. C 165 van 1. 7. 1995.

- zijn aanvaard in haar gewijzigde voorstel, met uitzondering van de amendementen nrs. 15, 26, 27, 35, 36, 40, 41, 43, 47, 54 en 55;
- zijn verworpen in haar gewijzigde voorstel, nl. de amendementen nrs: 4, 5, 11, 13, 14, 18, 23, 24, 30, 31, 37, 45, 46.

B. Specifieke opmerkingen

(Om het raadplegen van de twee teksten te vergemakkelijken verwijzen de onderstaande titels (vetgedrukt) naar het gewijzigde voorstel, terwijl de opmerkingen daarbij slaan op de teksten van het gemeenschappelijk standpunt (in normale letters).)

De Raad heeft de volgende, door de Commissie aanvaarde wijzigingen aangebracht in het gewijzigde Commissievoorstel.

Artikel 1

Artikel 1 heeft betrekking op de algemene doelstelling in het toepassingsgebied van de richtlijn. Om de integrale benadering van deze richtlijn te benadrukken is de geïntegreerde preventie en beperking van verontreiniging als doelstelling genoemd. Verder wordt uitdrukkelijk verwezen naar de voor afvalstoffen te nemen maatregelen. Zoals het Parlement had gevraagd (amendement nr. 7) is het toepassingsgebied beperkt tot de installaties van bijlage I.

Artikel 2

De definitie van „stof” (artikel 2, lid 1) omvat tevens het begrip „bereiding”, omdat zij ook verbindingen van chemische elementen omvat; eindproducten zijn niet meer uitgesloten (amendement nr. 8) terwijl radioactieve stoffen en genetisch gemodificeerde organismen, voor zover bedoeld in de Richtlijnen 90/836/Euratom respectievelijk 90/219/EEG en 90/220/EEG, wel uitgesloten zijn. Het element „trillingen” is overgenomen in de definities van „verontreiniging” en „emissie” (amendementen nrs. 9 en 10), waarbij in de laatste definitie ook het begrip „directe of indirecte lozing” is opgenomen om de vroegere punten a) en b) samen te voegen. Het begrip „licht” is om technische redenen niet door de Raad overgenomen.

Amendement nr. 11 is overgenomen in de definitie van „vergunning” (artikel 2, lid 9), in zoverre vermeld is dat de vergunning betrekking kan hebben op één of meer installaties of delen van installaties op dezelfde locatie.

Wat amendement nr. 12 betreft leek het de Raad passender de definitie „belangrijke wijziging” (artikel 2, lid 10, onder a)) van het oorspronkelijke voorstel zo te wijzigen dat iedere „wijziging in de exploitatie” die gevolgen voor het milieu kan hebben aan de bevoegde autoriteiten wordt medegedeeld (zie artikel 12). Die autoriteiten moeten dan oordelen of het gaat om een „belangrijke wijziging” (punt b)) die, indien zij een negatieve en significante invloed heeft op het milieu, de zware vergunningsprocedure tot gevolg heeft (zie artikel 12, lid 2). De Raad achtte het nodig die definities aldus nader uit te werken om te waarborgen dat bepaalde bestaande installaties die nog geen vergunning hebben zich althans via een „belangrijke wijziging” kunnen conformeren aan de bepalingen van de richtlijn.

De amendementen nrs. 13 en 14 betreffende de definitie van „beste beschikbare technieken” (artikel 2, lid 11) zijn door de Raad overgenomen. Het eerste deel van amendement nr. 13 is verwerkt in artikel 9, lid 4, eerste zin, het tweede deel in bijlage IV, punt 4. Amendement nr. 14 is als zodanig in de subdefinitie van „beste” opgenomen; het betrokken begrip „kosten en baten” is echter overgebracht naar de aanhef van bijlage IV en naar de subdefinitie „beschikbare” waar het de inhoud preciseert van het begrip „economisch haalbaar”.

Amendement nr. 15 is niet door de Raad overgenomen. Het is echter ten dele terug te vinden op andere plaatsen van de richtlijn: artikel 4, punt 1.1, van bijlage I, artikel 5, lid 1 in fine, en artikel 8, eerste alinea. Het werd echter nodig gevonden het begrip „bestaande installatie” uit te breiden tot installaties waarvoor een volledige vergunningsaanvraag is ingediend, evenwel op voorwaarde dat de betrokken installatie uiterlijk een jaar na de toepassing van de richtlijn in werking wordt gesteld.

Artikel 2 bis (nieuw)

De Raad heeft de elementen van de amendementen nrs. 2 en 16 inhoudelijk overgenomen in artikel 3 (met als tegenhanger overweging 11), artikel 5, lid 1, en artikel 12, lid 2, wat lid 3 van amendement nr. 16 betreft.

Tevens bevat artikel 3 inhoudelijk gezien enkele elementen van amendement nr. 20 en voorts is in punt d) ten dele amendement nr. 7 overgenomen.

Artikel 4

De Raad heeft artikel 5 nieuw geformuleerd om de tekst helder te maken. Hij heeft een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de bepalingen die onmiddellijk moeten worden toegepast (lid 2) en die welke later van toepassing worden (lid 1). Ook heeft de Raad bepaald dat bestaande installaties pas acht jaar na toepassing van de richtlijn aan de toepasselijke procedurebepalingen behoeven te voldoen.

De Raad is niet meegegaan met het idee van het gebruik van economische instrumenten om exploitanten van bestaande installaties te stimuleren eerder aan de richtlijn te voldoen (amendement nr. 17), gezien de facultatieve aard daarvan.

Artikel 5

De Raad heeft amendement nr. 18 van het Europees Parlement in hoofdlijnen gevolgd in artikel 6, lid 1, vijfde streepje; wel gaf hij de voorkeur aan het nauwkeuriger begrip „overzicht” boven „beoordeling”.

Voorts achtte de Raad het nodig dat de aanvraag tevens een beschrijving omvat van de staat van de plaats van vestiging van de installatie en van de maatregelen die zijn genomen om de in artikel 3 bedoelde fundamentele verplichtingen na te komen; tevens heeft hij het belangrijke preventiecriterium voor afvalstoffen toegevoegd. De beschrijving van de maatregelen ter voorkoming en beperking van ongevallen is wat de aanvraag betreft geschrapt, doch wel opgenomen in bijlage IV (punt 11) om te waarborgen dat de exploitant er reeds bij de bepaling van de BBT rekening mee houdt.

Artikel 6

De Raad was van mening dat de integrale benadering van deze richtlijn in dit artikel (artikel 7) evenals in artikel 1 moet worden benadrukt. Tevens heeft hij in dit artikel duidelijk laten uitkomen dat de coördinatie van de procedure en de vergunningsvoorwaarden van groot belang zijn wanneer verscheidene autoriteiten bevoegd zijn.

Artikel 8

In artikel 9 over de vergunningsvoorwaarden is in lid 1 het eerste deel van amendement nr. 23 overgenomen met de verwijzing naar de artikelen 3 (verplichtingen van de exploitant) en 10 (BBT en MKN). De verwijzing naar artikel 5 is niet overgenomen, omdat dat artikel weer verwijst naar de artikelen 3, 9 en 10.

Omdat de Raad van oordeel was dat het verband van deze richtlijn met Richtlijn 85/337/EEG sterker moet worden geaccentueerd, heeft hij een lid 2 toegevoegd om ervoor te zorgen dat bij de vergunning naar behoren rekening wordt gehouden met die richtlijn.

In lid 3 is amendement nr. 24 overgenomen, in zoverre dat bepaald is dat de vergunning emissiegrenswaarden moet omvatten. Voorts heeft de Raad toegevoegd dat de vergunning zo nodig voorschriften behelst ter bescherming van grondwater en voor het beheer van de door de installatie voortgebrachte afvalstoffen.

De laatste zin van het vroegere lid 2 van het gewijzigde voorstel betreffende het uitwisselen van informatie over de BBT (cf. artikel 16) is overgebracht naar punt 12 van bijlage IV.

Daar de beste beschikbare technieken per sector worden bepaald, terwijl de „vergunningvoorwaarden” voor de betrokken installatie worden vastgesteld, was de Raad van mening dat in die voorwaarden rekening moet kunnen worden gehouden met bepaalde bijzondere criteria, zoals de geografische ligging en de plaatselijke milieuomstandigheden. Het werd daarom beter geacht ze als overwegingen voor de afzonderlijke vergunning op te nemen en niet onder de overwegingen van bijlage IV. In elk geval moeten die criteria worden geëvalueerd in combinatie met de criteria die een minimum aan lange-afstands- of grensoverschrijdende verontreiniging en een hoog beschermingsniveau voor het milieu in zijn geheel moeten garanderen. Bovendien is in overweging 18 uitdrukkelijk vermeld dat de Lid-Staten bepalen hoe met de betrokken criteria rekening moet worden gehouden.

Derhalve is in lid 4 ook amendement nr. 23 ten dele overgenomen, met de bepaling dat bij een nieuwe vergunningsaanvraag in een industriegebied naar behoren rekening moet worden gehouden met de plaatselijke milieuomstandigheden.

In plaats van de bepaling betreffende de definitieve bedrijfsbeëindiging (lid 4 van het Commissievoorstel) (cfr. amendement nr. 26) te schrappen achtte de Raad het evenwel nuttig het onderliggende idee op een minder strikte wijze te handhaven in lid 6, zodat de autoriteit er op passende wijze rekening mee kan houden.

Amendement nr. 27, dat het begrip „in bedrijf stellen” toevoegt, is reeds gedekt met „opstarten”. Voorts werd het van belang geacht ook rekening te houden met abnormale situaties, zoals korte stilleggingen en lekken.

Verder heeft de Raad de mogelijkheid geopend binnen enge grenzen tijdelijke ontheffingen te verlenen voor de normale bedrijfsomstandigheden (lid 6) en heeft hij de Lid-Staten de bevoegdheid gegeven algemene bindende voorschriften vast te stellen voor bijzondere categorieën installaties, zonder dat evenwel mag worden afgeweken van de verplichting daarvoor een vergunningsprocedure te hanteren (lid 8).

Artikel 9

Evenals het Europees Parlement kon de Raad zich niet geheel verenigen met de parallelle benadering „emissiegrenswaarden/milieukwaliteitsnormen (MKN)”, die door de Commissie was bepleit en onder meer inhield dat er geen BBT worden toegepast indien de plaatselijke milieukwaliteit zeer bevredigend is. Hij is dus vrijwel geheel meegegaan met het derde lid van amendement nr. 30, waarvan de eerste zin terug te vinden is in artikel 9, lid 4, en de tweede onder voorbehoud van andere maatregelen het huidige artikel 10 vormt.

Artikel 11

Voor de samenhang met de definities van artikel 2, punt 10, heeft de Raad artikel 12 nieuw geformuleerd. In lid 2 is bepaald dat iedere belangrijke wijziging een zogenaamde „zware” vergunningsprocedure tot gevolg heeft. Ook worden nu in de tekst de artikelen genoemd die in acht moeten worden genomen.

Artikel 14

De Raad heeft artikel 15 nieuw geformuleerd maar de bepalingen ervan inhoudelijk overgenomen. Omdat een volledige aanvraag in voorkomend geval de volgens Richtlijn 85/337/EEG (effectstudies) voorgeschreven gegevens moet bevatten (cf. artikel 6, lid 2), is impliciet rekening gehouden met amendement nr. 35 (artikel 15, lid 1).

Amendement nr. 36, dat was opgenomen in het gewijzigde voorstel, is niet door de Raad overgenomen, omdat de mogelijkheid kosten te berekenen voor het verstrekken van informatie reeds in artikel 5 van Richtlijn 90/313/EEG is opgenomen.

De Raad heeft amendement nr. 31 gevolgd, daar hij het evenals het Europees Parlement nodig acht dat er een inventaris beschikbaar is. De Commissie zal om de drie jaar op basis van informatie van de Lid-Staten de belangrijkste emissies en de daarvoor verantwoordelijke bronnen bekend maken. Daarin wordt zij bijgestaan door een Comité van type IIIa als bepaald in artikel 19. Deze bepalingen zijn gemotiveerd in overweging 24, die dus de aan amendement nr. 4 ten grondslag liggende gedachte weerspiegelt.

Artikel 15

Voor de transparantie heeft de Raad de Commissie opgedragen om de drie jaar de resultaten van de uitwisseling van informatie bekend te maken (artikel 16, lid 2). Bovendien heeft de Raad de Commissie opgedragen het verslag over de eerste uitvoeringsperiode van drie jaar zo nodig vergezeld te laten gaan van passende voorstellen om te kunnen reageren op de bij de toepassing van de richtlijn geconstateerde ontwikkelingen.

Artikel 16

De Raad heeft artikel 17 over de grensoverschrijdende effecten leesbaarder gemaakt en de participatie van het publiek duidelijker laten uitkomen.

Artikel 17

De Raad heeft niet de bepaling overgenomen dat de Commissie het toepassingsgebied van de richtlijn via een raadplegingsprocedure zou kunnen wijzigen (artikel 1 in samenhang met de bijlagen I en III).

Uitgaande van het beginsel dat in eerste instantie de Lid-Staten de emissiegrenswaarden vaststellen kon de Raad zich daarentegen aansluiten bij het standpunt van het Parlement in amendement nr. 37, dat er op Gemeenschapsniveau volgens de bij het Verdrag vastgestelde procedures emissiegrenswaarden worden vastgesteld, doch op voorwaarde dat, met name op basis van de in artikel 16 geregelde informatie-uitwisseling, is geconstateerd dat daaraan behoefte bestaat. Hij heeft artikel 18 dus in die zin gewijzigd en daartoe overweging 28 in de geest van amendement nr. 5 toegevoegd.

Voorts achtte de Raad het nodig te vermelden dat de emissiegrenswaarden die zijn vastgesteld in andere Gemeenschapsakten beschouwd moeten worden als minimumwaarden in de zin van deze richtlijn.

Artikel 18

Artikel 18 in de nieuwe formulering na opneming van amendement nr. 40 in het gewijzigde voorstel is niet door de Raad overgenomen. De Raad was van oordeel dat het eerste lid toch al van toepassing is, aangezien het artikel 130 T van het Verdrag slechts herhaalt; gezien de rechtsgrondslag van de ontwerp-richtlijn staat het de Lid-Staten vrij de mogelijkheden van het tweede lid toe te passen voor zover zij met het Verdrag verenigbaar zijn. Het derde lid bevatte een bepaling zoals ook voorkomt in Richtlijn 83/189/EEG, die geheel van toepassing blijft en naar de geest in artikel 18 van het gemeenschappelijk standpunt is overgenomen.

Artikel 19

De Raad heeft de overgangsbepalingen willen verduidelijken. Omwille van de samenhang heeft hij nader vermeld welk verband er nu en in de toekomst bestaat tussen verschillende richtlijnen die van toepassing zijn op een groot aantal van de in bijlage I bedoelde installaties en de bepalingen van de ontwerp-richtlijn. Bijlage II, waarin de richtlijnen worden vermeld waarvan sommige bepalingen uiterlijk elf jaar na de inwerkingtreding van de ontwerp-richtlijn moeten worden gewijzigd, is daartoe uitgebreid.

Bijlage I

De Raad heeft bijlage I voorzien van een aanhef, waarin enerzijds installaties voor onderzoek en ontwikkeling worden uitgesloten en anderzijds de vastgestelde drempel-

waarden worden verduidelijkt. Voorts heeft hij naar gelang van de beschouwde installatie drempels opgenomen of aangepast.

Daarnaast heeft de Raad vrij veel categorieën en rubrieken van bijlage I (bijv. 2.1, 2.3, 2.6, 4, 5.1, 5.4, 6.4, 6.6, 6.8) uitgebreid. Met het oog op punt 6.6 heeft de Raad bijzondere toepassingsbepalingen opgenomen in artikel 9, de leden 4 en 5.

Tevens heeft de Raad in rubriek 5.1 rekening gehouden met de amendementen nrs. 44, 45 en 46 en in rubriek 2.6 met amendement nr. 49.

Daarentegen kon de Raad niet meegaan met amendement nr. 41 van het Europees Parlement, daar hij van oordeel is dat kerninstallaties onder het Euratom-Verdrag vallen. Ook kon de Raad de amendementen nrs. 43 en 47 niet overnemen.

Bijlage III

De Raad heeft gekozen voor een indicatieve lijst van de belangrijkste verontreinigende stoffen waarmee bij de vaststelling van de emissiegrenswaarden rekening moet worden gehouden. Hij heeft de oorspronkelijke lijst van de Commissie aangepast en uitgebreid: met name door toevoeging van alle metalen en metaalverbindingen, polychloordibenzodioxinen en polychloordibenzofuranen in het gedeelte „lucht” en, naast biociden en fytosanitaire produkten (amendement nr. 53), alle metalen, persistente en bio-accumuleerbare toxische organische stoffen en stoffen die een negatieve invloed hebben op de zuurstofbalans in het gedeelte „water”.

De Raad kon om technische redenen geen rekening houden met de amendementen nrs. 54 en 55.

Bijlage IV

Naast hetgeen bij artikel 2 naar aanleiding van de punten 6 en 11 is opgemerkt meende de Raad andere criteria te moeten toevoegen, zoals de toepassing van minder gevaarlijke stoffen (punt 2), de ontwikkeling van technieken voor de terugwinning en recycling van afvalstoffen (punt 3) en de data van ingebruikneming van de installaties (punt 7). Punt 9 is nieuw geformuleerd om rekening te houden met het tweede deel van amendement nr. 7 (verbruik grondstoffen en energie-efficiëntie).

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 10/96

vastgesteld door de Raad op 29 januari 1996

met het oog op de aanneming van Verordening (EG) nr. . . ./96 van de Raad van . . . betreffende herstel en wederopbouwacties ten behoeve van ontwikkelingslanden

(96/C 87/03)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 W,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,Volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag⁽²⁾,

Overwegende dat de Commissie in haar mededeling aan het Europees Parlement en de Raad van 12 mei 1993 betreffende een „speciaal steunprogramma voor wederopbouw in de ontwikkelingslanden” heeft gewezen op de specifieke aard en de omvang van de behoeften aan steun voor herstel en wederopbouw in ontwikkelingslanden die zware verwoestingen hebben ondergaan in verband met oorlogsperioden, burgerlijke onlusten of natuurrampen;

Overwegende dat de Raad (Ontwikkeling) op 2 december 1993 in zijn conclusies over steun voor wederopbouw de voornaamste oogmerken, voorwaarden en criteria van deze hulp heeft vastgesteld en er tevens op heeft aangedrongen dat deze moet worden opgezet en uitgevoerd in hechte samenwerking tussen de Commissie en de Lid-Staten;

Overwegende dat het Europees Parlement heeft gewezen op de omvang van de behoeften aan hulp voor wederopbouw in de ontwikkelingslanden en het in verband daarmee wenselijk achtte in de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen een van ruime financiële middelen voorzien specifiek financieel kader te scheppen om in deze behoeften te voorzien;

Overwegende dat het Europees Parlement heeft onderstreept dat de herstelacties moeten worden opgenomen in een ontwikkelingsplan voor de middellange of lange termijn;

Overwegende dat de begrotingsautoriteit op de begroting nieuwe lijnen heeft ingevoerd voor het financieren van herstelprogramma's in zuidelijk Afrika (B7-5071) en maatregelen voor renovatie en wederopbouw ten gunste van ontwikkelingslanden (B7-5076);

Overwegende dat het zaak is de modaliteiten voor het beheer van deze lijnen vast te stellen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

1. De Gemeenschap gaat over tot de tenuitvoerlegging van herstel en wederopbouwmaatregelen ten behoeve van de in lid 2 bedoelde ontwikkelingslanden, bij voorrang de minst ontwikkelde landen, die zware verwoestingen hebben ondergaan in verband met oorlogsperioden, burgerlijke onlusten of natuurrampen. Deze acties zijn van beperkte duur en beogen bij te dragen tot herstel van de werking van de economie en tot wederopbouw van de institutionele capaciteiten die vereist zijn om de sociale en politieke stabiliteit in de betrokken landen te herstellen en in de behoeften van alle getroffen bevolkingsgroepen te voorzien. Zij moeten geleidelijk de taak van de humanitaire hulp overnemen en de hervatting van de ontwikkelingshulp voor de lange termijn voorbereiden.

2. De landen die voor steun uit hoofde van deze verordening in aanmerking komen zijn de landen in Afrika, het Caribisch gebied en de Stille Oceaan, de Middellandse-Zeelanden, de landen in Latijns-Amerika en Azië alsmede de ontwikkelingslanden in de Kaukasus en Midden-Azië.

Artikel 2

1. Bij het nemen van besluiten met betrekking tot acties moet voor zover mogelijk worden meegewogen of er een minimumveiligheidsniveau aanwezig is en of er daadwerkelijk een overgangsproces wordt ingezet waarbij de democratische waarden en de fundamentele vrijheden gewaarborgd zijn.

2. De uit hoofde van deze verordening uit te voeren acties betreffen allereerst de volgende gebieden: het weer op gang brengen van het duurzame produktiestelsel, het materiële en functionele herstel van de basisinfrastructuren, onder meer door ontmijning, acties om de slachtoffers weer bij de samenleving te betrekken en wederopbouw van de bij de herstelfase benodigde institutionele capaciteiten, met name op plaatselijk niveau.

Artikel 3

De samenwerkingspartners die in aanmerking komen voor financiële steun uit hoofde van deze verordening zijn regionale en internationale organisaties, niet-gouverne-

⁽¹⁾ PB nr. C 235 van 9. 9. 1995, blz. 11.

⁽²⁾ Advies van het Europees Parlement van 15 december 1995 (nog niet in het Publikatieblad verschenen), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 29 januari 1996 (nog niet verschenen in het Publikatieblad) en besluit van het Europees Parlement van . . . (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

mentele organisaties, nationale, regionale en plaatselijke overheidsdiensten en -instanties, alsook organisaties op gemeenschapsbasis, instellingen en openbare of particuliere bedrijven.

Artikel 4

1. De middelen die in het kader van de in artikel 1 bedoelde acties kunnen worden gebruikt, omvatten met name studies, technische bijstand, opleiding of andere dienstverlening, leveringen en werken, alsmede financiële controles en evaluatie- en controlemissies.

2. De communautaire financiering kan zowel gebruikt worden voor investeringsuitgaven, met uitzondering van de aankoop van onroerend goed, als voor vaste kosten (onder meer administratieve, onderhouds- en werkingskosten) waarbij rekening wordt gehouden met het feit dat het de bedoeling is dat de ontvanger de vaste kosten aan het einde van het project overneemt.

3. Voor elke samenwerkingsactie is een financiële bijdrage van de in artikel 3 omschreven partners vereist. Deze bijdrage wordt gevraagd binnen de grenzen van de mogelijkheden van de betrokken partners en naargelang van de aard van elke actie. In specifieke gevallen en wanneer de partner hetzij een NGO, hetzij een organisatie op gemeenschapsbasis is mag de bijdrage naar gelang van zijn mogelijkheden in natura gegeven worden.

4. Er kan gezocht worden naar mogelijkheden voor co-financiering met andere geldverschaffers, met name de Lid-Staten.

5. De Commissie treft alle nodige maatregelen om bekendheid te geven aan de communautaire herkomst van de steun die uit hoofde van deze verordening wordt gegeven.

6. Om de doelstellingen van cohesie en complementariteit, als bedoeld in het Verdrag, te verwezenlijken en om optimale doeltreffendheid van de steun te garanderen, kan de Commissie alle noodzakelijke coördinatiemaatregelen nemen, met name:

- a) het instellen van een systeem van regelmatige informatieuitwisseling en -analyse betreffende de acties waarvan financiering door de Gemeenschap en de Lid-Staten plaatsvindt of wordt overwogen;
- b) coördinatie daar waar de acties worden uitgevoerd, door middel van regelmatige bijeenkomsten en informatieuitwisseling tussen de vertegenwoordigers van de Commissie en de Lid-Staten in het ontvangende land.

7. De Commissie kan in contact met de Lid-Staten alle nodige initiatieven nemen om te zorgen voor een goede coördinatie met de andere betrokken geldverschaffers, met name met die van het stelsel van de Verenigde Naties.

Artikel 5

De financiële steunverlening krachtens deze verordening vindt plaats in de vorm van niet-terugvorderbare hulp.

Artikel 6

1. De Commissie is belast met het onderzoek en het beheer van, en de besluitvorming over de in deze verordening bedoelde acties overeenkomstig de geldende begrotings- en andere procedures, met name die van in het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen.

2. Bij de evaluatie van projecten en programma's wordt rekening gehouden met de volgende factoren:

- doeltreffendheid en levensvatbaarheid van de operaties,
- culturele, sociale, sexe- en milieu-aspecten,
- de voor de verwezenlijking van de projectdoelstellingen noodzakelijke institutionele ontwikkeling,
- ervaringen opgedaan met soortgelijke operaties.

3. De besluiten betreffende acties waarvan de financiering uit hoofde van deze verordening de 2 miljoen ecu per actie overschrijdt, worden vastgesteld volgens de procedure van artikel 7.

De Commissie stelt het in artikel 7 bedoelde Comité op beknopte wijze in kennis van de financieringsbesluiten die zij voornemens is te nemen betreffende projecten en programma's met een waarde van minder dan 2 miljoen ecu. Deze in kennisstelling vindt uiterlijk een week voordat het besluit wordt genomen plaats.

4. De Commissie kan zonder het advies van het in artikel 7 bedoelde Comité in te winnen aanvullende bedragen goedkeuren die nodig zijn ter dekking van te verwachten of reeds geregistreerde overschrijdingen uit hoofde van deze acties, indien de overschrijding of bijkomende behoefte 20 % of minder van het in het oorspronkelijke financieringsbesluit vastgestelde bedrag beloopt.

Wanneer het in de eerste alinea bedoelde aanvullende bedrag minder dan 4 miljoen ecu bedraagt wordt het in artikel 7 bedoelde Comité van het besluit van de Commissie in kennis gesteld. Indien het meer dan 4 miljoen ecu, maar minder dan 20 % bedraagt, wordt het Comité om advies verzocht.

5. Elke krachtens deze verordening gesloten financieringsovereenkomst of elk krachtens deze verordening gesloten financieringscontract voorziet er met name in dat de Commissie en de Rekenkamer controles ter plaatse kunnen uitvoeren op de gebruikelijke wijze, vastgesteld door de Commissie in het kader van de geldende bepalingen.

gen, met name die van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen.

6. Voor zover de acties leiden tot financieringsovereenkomsten tussen de Gemeenschap en de ontvangende landen wordt daarin bepaald dat de betaling van belastingen, rechten en lasten niet door de Gemeenschap wordt gefinancierd.

7. De deelneming aan aanbestedingen en opdrachten staat onder gelijke voorwaarden open voor alle natuurlijke en rechtspersonen van de Lid-Staten en de ontvangende landen. Zij kan worden uitgebreid tot andere ontwikkelingslanden, en in naar behoren gemotiveerde uitzonderlijke gevallen tot andere ontwikkelingslanden.

8. De leveringen zijn van oorsprong uit de Lid-Staten of de ontvangende landen of andere ontwikkelingslanden. In naar behoren gemotiveerde uitzonderlijke gevallen kunnen de leveringen hun oorsprong in andere landen vinden.

Artikel 7

1. De Commissie wordt bijgestaan door het bevoegde geografische Comité.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het Comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het Comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij de stemming in het Comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het Comité.

Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het Comité of indien geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in betreffende de te nemen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

Indien de Raad, na een maand na de indiening van het voorstel, geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.

Artikel 8

In het kader van een gezamenlijke vergadering van de drie in artikel 7, lid 1, bedoelde Comités zal eenmaal per jaar een gedachtenwisseling worden gehouden aan de

hand van een uiteenzetting van de vertegenwoordiger van de Commissie over de algemene richtsnoeren voor de acties van het komende jaar.

Artikel 9

Na elk begrotingsjaar dient de Commissie een jaarverslag in bij het Europees Parlement en de Raad, dat een overzicht bevat van de tijdens het begrotingsjaar gefinancierde acties en een beoordeling van de uitvoering van deze verordening tijdens het begrotingsjaar.

Het overzicht bevat met name gegevens over de partners waarmee overeenkomsten of uitvoeringscontracten zijn gesloten.

Tevens bevat het verslag een samenvatting van eventuele externe evaluaties van specifieke acties.

De Commissie stelt uiterlijk een maand na haar besluit de Lid-Staten in kennis van de goedgekeurde acties en projecten en vermeldt daarbij de bedragen, de aard, het ontvangende land en de deelnemende partners.

Artikel 10

De Commissie maakt regelmatig een beoordeling van de door de Gemeenschap gefinancierde acties om vast te stellen of de met deze acties beoogde doelstellingen verwezenlijkt zijn en om richtsnoeren te kunnen geven voor de verbetering van de doeltreffendheid van toekomstige acties. De Commissie legt het in artikel 7 bedoelde Comité samenvattingen van de beoordelingsverslagen voor die eventueel door het Comité kunnen worden bestudeerd. De verslagen worden desgevraagd ter beschikking van de Lid-Staten gesteld.

Artikel 11

Deze verordening treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Drie jaar na de inwerkingtreding van deze verordening legt de Commissie het Parlement en de Raad een algemene evaluatie voor van de in het kader van deze verordening door de Gemeenschap gefinancierde acties, die vergezeld gaat van voorstellen voor de toekomst van de verordening en eventuele wijzigingsvoorstellen.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te . . .

Voor de Raad
De Voorzitter

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. Bij brief d.d. 31 augustus 1995 heeft de Commissie bij de Raad een voorstel voor een verordening ingediend betreffende herstel- en wederopbouwacties ten behoeve van ontwikkelingslanden⁽¹⁾.
2. Het Europees Parlement heeft op 15 december 1995 advies uitgebracht⁽²⁾.

II. GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

1. Aanneming van het Gemeenschappelijk Standpunt

De Raad heeft op 29 januari 1996 een gemeenschappelijk standpunt aangenomen; rechtsgrondslag daarbij was artikel 130 W van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

2. Doel van het Commissievoorstel

In de verordening worden de nadere regels en voorschriften vastgesteld voor het beheer van de steun uit de begroting van de Gemeenschap voor herstel- en wederopbouwacties ten behoeve van de ontwikkelingslanden.

3. Wijzigingen die de Raad in het Commissievoorstel heeft aangebracht

Afgezien van enkele technische of redactionele wijzigingen en preciseringen in het Commissievoorstel aangebracht, met name om de in het Verdrag neergelegde doelstellingen inzake cohesie en complementariteit te verwezenlijken en om een optimale doeltreffendheid en duurzaamheid van de acties te garanderen, zijn in het gemeenschappelijk standpunt de hoofdlijnen van het Commissievoorstel betreffende de aard van de te financieren acties overgenomen.

Wat onderstaande aspecten betreft kon de Raad echter niet met de Commissie meegaan:

a) *Geografisch toepassingsgebied van de verordening*

De Raad is van oordeel dat het — met het oog op een zo groot mogelijke cohesie van de herstelacties van de Gemeenschap in de ontwikkelingslanden — de voorkeur verdient, het geografische toepassingsgebied van de verordening uit te breiden tot alle ontwikkelingslanden in lid 2 van artikel 1 van het gemeenschappelijk standpunt, waarbij de minst ontwikkelde landen voorrang krijgen.

b) *Aard van het Comité dat over de voorgestelde acties advies moet uitbrengen*

Ter wille van de cohesie is de Raad overeengekomen dat het Comité dat advies moet uitbrengen over de voorgestelde acties, het bevoegde geografische comité zal zijn, dat optreedt volgens de procedure van type III.a) van het besluit van de Raad van 13 juli 1987⁽³⁾, die ook in het kader van de ALA-ontwikkelingslanden en de Middellandse-Zeelanden wordt gebruikt en lijkt op de procedure van het EOF-Comité.

Verder zij opgemerkt dat de Raad heeft besloten — zoals hij dat ook in andere, soortgelijke gevallen heeft gedaan — een nieuw artikel 10 betreffende de beoordeling van de door de Gemeenschap gefinancierde acties toe te voegen om richtsnoeren te kunnen geven voor de verbetering van de doeltreffendheid van toekomstige acties.

⁽¹⁾ PB nr. C 235 van 9. 9. 1995, blz. 11.

⁽²⁾ Advies van het Europees Parlement van 15 december 1995 (nog niet in het Publikatieblad verschenen).

⁽³⁾ PB nr. L 197 van 13. 7. 1987, blz. 33.

4. Amendementen van het Parlement

De Raad heeft een belangrijk deel van de amendementen van het Parlement in zijn gemeenschappelijk standpunt verwerkt. Wel heeft de Raad in bepaalde gevallen — hoewel hij het geheel of gedeeltelijk met de inhoud van het amendement eens was — het amendement op een andere plaats in de tekst opgenomen of de formulering ervan gewijzigd.

De Raad heeft met name rekening gehouden met de amendementen nrs. 1 (3e overweging), 2 (4e overweging), 4 (artikel 3 en artikel 6, lid 2, laatste streepje), 5 (artikel 2, lid 2, en artikel 6, lid 2), 6 (artikel 4, lid 2), 7 (artikel 4, lid 3), 8 (artikel 4, leden 6 en 7), 12 (artikel 9, laatste alinea).

Wat amendement nr. 14 betreft beoogt de Raad met het nieuwe artikel 10 over de beoordeling een soortgelijk doel als het Parlement; alleen wil de Raad niet vooruitlopen op het resultaat van de beoordeling.

De amendementen nrs. 3, 9, 10, 11 en 13 zijn evenwel niet door de Raad overgenomen.

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 11/96

door de Raad vastgesteld op 29 januari 1996

met het oog op de aanneming van Verordening (EG) nr. .../96 van de Raad van ... betreffende het voedselhulpbeleid en het beheer van de voedselhulp en van de specifieke acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid

(96/C 87/04)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 W,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,

Volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag⁽²⁾,

Overwegende dat voedselhulp een belangrijk aspect van het Gemeenschapsbeleid voor ontwikkelingssamenwerking vormt;

Overwegende dat de voedselhulp moet aansluiten bij het beleid van de ontwikkelingslanden dat beoogt hun voedselzekerheid te verbeteren, met name door de invoering van voedselstrategieën;

Overwegende dat de Europese Gemeenschap en haar Lid-Staten hun beleid op het gebied van ontwikkelingssamenwerking nauw coördineren, en overleg voeren over hun voedselhulpprogramma's; dat de Gemeenschap met haar Lid-Staten partij is bij bepaalde internationale overeenkomsten op dit gebied, met name het Voedselhulpverdrag;

Overwegende dat voedselzekerheid op regionaal, nationaal en gezinsniveau een belangrijk element in de armoedebestrijding is vanuit een lange-termijnperspectief dat een ieder voortdurend toegang biedt tot voedsel dat een actief en gezond leven mogelijk maakt, een belangrijk element in de bestrijding van de armoede vormt, en dat in alle programma's voor ontwikkelingslanden op dit aspect de nadruk moet worden gelegd;

Overwegende dat voedselhulp geen ongunstige effecten mag hebben voor de normale productie- en commerciële invoerstructuren van de ontvangende landen;

Overwegende dat met de voedselhulp en de acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid, als essentiële aspecten van het communautaire beleid inzake ontwikke-

lingssamenwerking, rekening gehouden moet worden bij elk communautair beleid dat van invloed kan zijn op de ontwikkelingslanden;

Overwegende dat voedselhulp een doeltreffend instrument moet zijn om een kwantitatief en kwalitatief behoorlijke voeding te verzekeren en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van voedingsmiddelen voor de bevolking te verbeteren, en afgestemd moet zijn op de plaatselijke consumptiegewoonten, productie en handel, met name in geval van voedselcrises, en volledig in het ontwikkelingsbeleid opgenomen moet zijn;

Overwegende dat het voedselhulpinstrument een belangrijk element is van het Gemeenschapsbeleid voor preventie en actie bij crisissituaties in de ontwikkelingslanden, en dat bij zijn tenuitvoerlegging in dit kader rekening moet worden gehouden met zijn fundamentele rol als factor van sociale en politieke stabilisering;

Overwegende dat voedselhulpacties niet tot duurzame oplossingen kunnen bijdragen indien zij niet geïntegreerd zijn in ontwikkelingsacties die het plaatselijke productie- en handelsproces weer op gang kunnen brengen;

Overwegende dat het noodzakelijk blijkt de capaciteit voor analyse, beoordeling, planning en controle van de voedselhulp te verbeteren om doeltreffender te kunnen werken en te vermijden dat de hulp ongunstige effecten heeft op de plaatselijke productie-, distributie-, vervoer- en afzetcapaciteit;

Overwegende dat de voedselhulp tot een echt instrument van het communautaire beleid voor samenwerking met de ontwikkelingslanden dient te worden gemaakt, waardoor de Gemeenschap met name in staat wordt gesteld zich volledig voor meerjarige ontwikkelingsprojecten in te zetten;

Overwegende dat de Gemeenschap daartoe moet kunnen zorgen voor geregelde hulpstromen en dat zij in daarvoor in aanmerking komende gevallen in staat moet zijn jegens de ontwikkelingslanden en internationale organisaties de verbintenis aan te gaan om in het kader van met het ontwikkelingsbeleid verbonden specifieke meerjarenprogramma's minimumhoeveelheden van bepaalde producten te leveren;

Overwegende dat het mogelijk is de steun van de Gemeenschap voor het streven van de ontwikkelingslanden naar voedselzekerheid te versterken door meer flexibiliteit in het voedselhulpbeleid, zodat in sommige omstandigheden voedselhulpacties vervangen kunnen

⁽¹⁾ PB nr. C 253 van 29. 9. 1995, blz. 10.

⁽²⁾ Advies van het Europees Parlement van 15 december 1995 (nog niet verschenen in het Publikatieblad), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 29 januari 1996 (nog niet verschenen in het Publikatieblad) en besluit van het Europees Parlement van ... (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

worden door financiële steun voor maatregelen die gericht zijn op voedselzekerheid en in het bijzonder de ontwikkeling van de landbouw en de teelt van voedingsgewassen;

Overwegende dat de Gemeenschap de behoeftige bevolkingsgroepen van plattelands- en stedelijke gebieden in de ontwikkelingslanden te hulp kan komen door aan de financiering van acties die de voedselzekerheid ondersteunen deel te nemen via de aankoop van levensmiddelen, zaaizaad, landbouwwerktuigen en produktiemiddelen, alsook door middel van opslagprogramma's, tijdige-waarschuwingssystemen, activering, voorlichting en technische en financiële bijstand;

Overwegende dat het genetisch potentieel moet worden gevrijwaard alsook de biodiversiteit van de voortbrengselen op voedingsgebied;

Overwegende dat het communautaire voedselhulpbeleid zich moet aanpassen aan de geopolitieke veranderingen en de economische hervormingen die in talrijke ontvangende landen aan de gang zijn;

Overwegende dat een lijst moet worden opgemaakt van de landen en organisaties die voor voedselhulpacties in aanmerking komen;

Overwegende dat het met het oog hierop tevens wenselijk is te voorzien in de mogelijkheid communautaire hulp aan internationale organisaties en niet-gouvernementele organisaties ter beschikking te stellen; dat deze moeten voldoen aan bepaalde voorwaarden die de goede uitvoering van de voedselhulpacties garanderen;

Overwegende dat, om de toepassing van sommige overwogen bepalingen te vergemakkelijken, dient te worden voorzien in een nauwe samenwerking tussen de Lid-Staten en de Commissie in het kader van een Comité Voedselhulp;

Overwegende dat bij het uitstippelen van de maatregelen voor de tenuitvoerlegging van de acties de wijze van uitvoering moet worden aangepast aan de eigen kenmerken van elke ontvangende regio, maar dan wel in het kader van een gemeenschappelijk politieke koers en strategie;

Overwegende dat, met het oog op een beter en meer op de belangen en behoeften van de ontvangende landen afgestemd beheer van de voedselhulp en een verbetering van de besluitvormings- en uitvoeringsprocedures, de volgende verordeningen moeten worden vervangen: Verordening (EEG) nr. 3972/86 van de Raad van 22 december 1986 betreffende het voedselhulpbeleid en het beheer van de voedselhulp⁽¹⁾; Verordening (EEG) nr. 1755/84 van de Raad van 19 juni 1984 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter vervanging van voedselhulpverleningen op voedingsgebied⁽²⁾; Verordening (EEG) nr. 2507/88 van de Raad van 4 augustus 1988 betreffende de tenuitvoerlegging van opslagprogramma's en systemen

voor vroegtijdige waarschuwing⁽³⁾; Verordening (EEG) nr. 2508/88 van de Raad van 4 augustus 1988 met betrekking tot de cofinanciering van aankopen van levensmiddelen of zaden door internationale instanties en niet-gouvernementele organisaties⁽⁴⁾ en Verordening (EEG) nr. 1420/87 van de Raad van 21 mei 1987 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen van Verordening (EEG) nr. 3972/86 betreffende het voedselhulpbeleid en het beheer van de voedselhulp⁽⁵⁾;

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

Doelstellingen en algemene beleidslijnen van de voedselhulpacties en de acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid

Artikel 1

1. In het kader van haar beleid voor samenwerking met de ontwikkelingslanden en tevens om doeltreffend te kunnen ingrijpen in door ernstige voedseltekorten of door voedselcrises ontstane situaties van voedselonzeekerheid, legt de Gemeenschap ten behoeve van de ontwikkelingslanden voedselhulpacties ten uitvoer, alsmede acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid.

2. Acties uit hoofde van deze verordening worden in behandeling genomen nadat de bruikbaarheid en de doeltreffendheid van dit instrument zijn vergeleken met die van de andere beschikbare interventiemogelijkheden van de communautaire hulp die gevolgen kunnen hebben voor de voedselzekerheid en de voedselhulp, en worden op die andere mogelijkheden afgestemd.

De Commissie ziet erop toe dat de in deze verordening bedoelde acties in nauwe coördinatie met de interventies van de andere donors worden onderzocht.

3. De in lid 1 bedoelde voedselhulpacties en acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid hebben met name ten doel:

- het bevorderen van de voedselzekerheid op gezins-, plaatselijk, nationaal en regionaal niveau;
- het verbeteren van de voedingsstandaard van de ontvangende bevolkingsgroepen;
- het bevorderen van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van levensmiddelen voor de bevolking;
- het bijdragen tot een evenwichtige economische en maatschappelijke ontwikkeling van de ontvangende

⁽¹⁾ PB nr. L 370 van 30. 12. 1986, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1930/90 (PB nr. L 174 van 7. 7. 1990, blz. 6).

⁽²⁾ PB nr. L 165 van 23. 6. 1984, blz. 7.

⁽³⁾ PB nr. L 220 van 11. 8. 1988, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 220 van 11. 8. 1988, blz. 4.

⁽⁵⁾ PB nr. L 136 van 26. 5. 1987, blz. 1.

landen op het platteland en in de steden; daarbij wordt speciale aandacht geschonken aan de respectieve rol van vrouwen en mannen in de gezinseconomie en de maatschappelijke structuur; het einddoel van de communautaire-hulpacties is, de ontvangers te veranderen in individuen die hun ontwikkeling in eigen hand nemen;

- het ondersteunen van de inspanningen van de ontvangende landen om hun voedselproductie op regionaal, nationaal, plaatselijk en gezinsniveau te verbeteren;
- het verminderen van hun afhankelijkheid van voedselhulp;
- het bevorderen van hun onafhankelijkheid op voedselgebied, hetzij door verhoging van de productie, hetzij door verbetering en verhoging van de koopkracht;
- het bijdragen tot initiatieven op het gebied van de armoedebestrijding als onderdeel van een ontwikkelingsaanpak.

4. De communautaire hulp dient zo volledig mogelijk te worden geïntegreerd in het ontwikkelingsbeleid, met name in de agrarische en agro-alimentaire sector, alsmede in de voedselstrategie van de betrokken landen. De communautaire hulp is bedoeld als ondersteuning van het beleid van het ontvangende land op het gebied van armoedebestrijding, voeding, reproductieve gezondheidszorg, milieubescherming en rehabilitatie. Hierbij zal speciaal worden gelet op de continuïteit van de programma's, met name in een land dat zich herstelt van een noodtoestand. De hulp, ongeacht of zij wordt verkocht of kosteloos uitgereikt, mag de plaatselijke markt niet verstoren.

TITEL I

Voedselhulpacties

Artikel 2

1. De geleverde producten en alle andere acties in het kader van de voedselhulp moeten zoveel mogelijk aansluiten bij de voedingsgewoonten van de ontvangende bevolkingsgroepen en mogen geen ongunstige invloed hebben op de landen die de hulp ontvangen.

Bij de keuze van producten moet worden nagegaan, hoe een zo groot mogelijke hoeveelheid voedsel zo veel mogelijk mensen kan bereiken, waarbij de kwaliteit van de producten in aanmerking moet worden genomen, teneinde een adequate voedingsstandaard te waarborgen.

Bij de keuze van de door de Gemeenschapshulp te leveren producten en de wijze van beschikbaarstelling en distributie zal in het bijzonder rekening worden gehouden met de sociale factoren die in het ontvangende land de toegang tot voedsel bepalen, met name voor de kwets-

baarste groepen, en met de rol die de vrouwen in de gezinseconomie spelen.

2. Voor de toekenning van de voedselhulp wordt in de eerste plaats uitgegaan van een objectieve beoordeling van de reële behoeften die deze hulp rechtvaardigen, mede rekening houdend met economische overwegingen. Daartoe worden de onderstaande criteria in aanmerking genomen, zonder andere relevante overwegingen uit te sluiten:

- de voedseltekorten;
- het inkomen per inwoner en het bestaan van bijzonder berooide bevolkingsgroepen;
- sociale indicatoren van het welzijn van de betrokken bevolking;
- de stand van de betalingsbalans van het ontvangende land;
- de economische en sociale impact en de financiële kosten van de voorgestelde actie;
- het bestaan van een voedselzekerheidsbeleid voor de lange termijn in het ontvangende land.

3. De toekenning van voedselhulp wordt, indien daartoe aanleiding bestaat, afhankelijk gesteld van de uitvoering van korte meerjarige ontwikkelingsprojecten, sectoriële acties of ontwikkelingsprogramma's, bij voorrang die welke erop gericht zijn, een duurzame voedselproductie op lange termijn in de ontvangende landen te stimuleren in het kader van een voedselbeleid en een voedselstrategie. In voorkomend geval kan de hulp rechtstreeks bijdragen tot de verwezenlijking van die projecten, acties of programma's. Deze complementariteit wordt verkregen door de in onderlinge overeenstemming tussen de Gemeenschap en het ontvangende land vastgestelde aanwending van de tegenwaardefondsen, wanneer de communautaire hulp voor de verkoop is bestemd. Indien de voedselhulp ter ondersteuning van een over meerdere jaren lopend ontwikkelingsprogramma dient, kan zij de vorm van een aan dat programma gekoppelde, over een aantal jaren gespreide levering aannemen. Naast de toewijzing van basisvoedingsmiddelen kan de hulp met name bestaan uit de levering van zaaizaad, kunstmest, werktuigen, andere inputs en basisproducten, het aanleggen van reservevoorraden, technische en financiële bijstand alsook bewustmakings- en scholingsacties.

4. Voedselhulp kan worden toegewezen teneinde de inspanningen van de ontvangende landen om veiligheidsvoorraden aan te leggen te ondersteunen, waarbij grote aandacht uitgaat naar voorraden bij de afzonderlijke boeren en nationale voorraden, als essentieel element van het programma voor voedselzekerheid, en tevens te voorzien in regionale voorraden.

5. De tegenwaardefondsen worden beheerd in samenhang met de andere instrumenten van de communautaire hulp.

In het geval van landen die in een structureel aanpassingsproces verwickeld zijn, en overeenkomstig de relevante besluiten van de Raad, vormen de door de verschillende instrumenten voor ontwikkelingshulp gegenereerde tegenwaardefondsen financiële middelen die als onderdeel van één enkel coherent financieel beleid in de context van een hervormingsprogramma beheerd moeten worden. In dit verband zou de Gemeenschap van een vaste bestemming voor de tegenwaardefondsen kunnen overschakelen op een meer algemene bestemming, zodra er vooruitgang is geboekt met het verbeteren van de doelmatigheid qua controle-instrumenten, begrotingsprogrammering en -uitvoering, alsook voor wat de internalisatie van de onderzoeken van de overheidsuitgaven betreft. Onverminderd het voorgaande zullen deze fondsen worden beheerd volgens de algemene procedures van de communautaire steun voor deze fondsen en bij voorrang ter ondersteuning van strategieën en programma's op het gebied van de voedselzekerheid.

TITEL II

Acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid

Artikel 3

Ten behoeve van ontwikkelingslanden waar een voedseltekort heerst, kan de Gemeenschap, indien de omstandigheden dat wettigen, acties ondernemen ter ondersteuning van de voedselzekerheid.

Deze acties kunnen worden uitgevoerd door de ontvangende landen, door de Commissie, door internationale organisaties of niet-gouvernementele organisaties.

Deze acties hebben ten doel om met de beschikbare middelen de uitstippeling en uitvoering van een voedselvoorzieningsstrategie of andere voor de voedselzekerheid van deze landen bevorderlijke maatregelen te ondersteunen en de landen te stimuleren hun voedselafhankelijkheid en hun afhankelijkheid van voedselhulp te verminderen, met name voor landen met lage inkomens en ernstige voedseltekorten. De acties moeten bijdragen tot verbetering van de levensomstandigheden van de meest berooide bevolkingsgroepen in de betreffende landen.

De acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid worden uitgevoerd in de vorm van financiële en technische bijstand, volgens de in deze verordening vastgestelde criteria en procedures. Bij de planning en het onderzoek van de acties wordt gelet op het verband en de complementariteit met de doelstellingen en acties van de andere instrumenten van de communautaire ontwikkelingshulp. Deze acties moeten in een meerjarenprogramma geïntegreerd worden.

Artikel 4

Acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid kunnen worden uitgevoerd ten behoeve van ontwikkelingslanden

die krachtens deze verordening voor voedselhulpacties van de Gemeenschap in aanmerking komen, voor de gehele hoeveelheid voedselhulp die hun is toegewezen of zou kunnen worden toegewezen, of een deel daarvan. Te dien einde wordt met name rekening gehouden met de ontwikkeling van de produktie, de consumptie en het peil van de voorraden van het betrokken land, de voedselsituatie van zijn bevolking en de voedselhulp die door andere donors wordt verstrekt.

Artikel 5

Acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid zijn financiële en technische bijstandsmaatregelen die, overeenkomstig de doelstellingen van artikel 1, beogen de voedselzekerheid te verbeteren door bij voorbeeld bij te dragen tot de financiering van:

- de levering van zaaizaad, werktuigen en voor de voedselproductie onmisbare inputs;
- regelingen ter ondersteuning van het landbouwkrediet;
- maatregelen voor opslag op het passende niveau;
- acties voor afzet, vervoer, distributie of verwerking van landbouw- en voedselproducten;
- maatregelen ter ondersteuning van de particuliere sector voor de ontwikkeling van het handelsverkeer op nationaal, regionaal en internationaal niveau;
- toegepast onderzoek en scholing ter plaatse;
- projecten voor de ontwikkeling van de voedselproductie;
- begeleidings-, bewustmakings- en technische bijstandsactiviteiten en scholing ter plaatse;
- ondersteunende maatregelen ten behoeve van vrouwen en producentenorganisaties.

TITEL III

Tijdige-waarschuwingssystemen en opslagprogramma's

Artikel 6

De Gemeenschap kan nationale waarschuwingssystemen ondersteunen en aan het versterken van bestaande internationale tijdige-waarschuwingssystemen deelnemen en kan, in uitzonderlijke en naar behoren gerechtvaardigde gevallen, volgens de procedure van artikel 27 dergelijke systemen opzetten met betrekking tot de voedselsituatie in de ontwikkelingslanden. Tevens kan zij in die landen opslagprogramma's financieren om de uitvoering van de voedselhulpoperaties overeenkomstig deze verordening te

ondersteunen, of soortgelijke operaties die door de Lid-Staten, internationale organisaties of niet-gouvernementele organisaties worden ondernomen.

Er dient voor te worden gezorgd dat de acties passen in de andere hulpverleningsinstrumenten van de Gemeenschap, waaronder het gebruik van de tegenwaardefondsen die voortkomen uit de verkoop van voedselhulp, en dat de acties overeenstemmen met het door de Gemeenschap gevoerde ontwikkelingsbeleid.

Deze acties hebben ten doel de voedselzekerheid in de betrokken landen te vergroten. Zij moeten bijdragen tot een verbetering van de levensomstandigheden van de meest berooide bevolkingsgroepen in die landen en moeten beantwoorden aan de door die landen vastgestelde ontwikkelingsdoelstellingen, en met name hun voedselbeleid.

De deelneming van de Gemeenschap aan deze acties geschiedt in de vorm van financiële en/of technische bijstand, volgens de in deze verordening vastgestelde criteria en procedures.

Bij het onderzoek van de door de communautaire bijstand ondersteunde maatregelen wordt gelet op de samenhang met de bestaande, door gespecialiseerde internationale organisaties beheerde programma's.

Artikel 7

De steun van de Gemeenschap voor de opslagprogramma's en de tijdige-waarschuwingssystemen kan, desgevraagd, worden verleend voor acties ten behoeve van ontwikkelingslanden die in aanmerking komen voor voedselhulp van de Gemeenschap en van haar Lid-Staten, aan internationale organisaties en aan niet-gouvernementele organisaties.

Artikel 8

De Gemeenschap kan bijdragen aan de financiering van de volgende maatregelen:

- systemen voor tijdige waarschuwing en voor het verzamelen van gegevens over het verloop van de oogsten, de voorraden en de markten, de voedingsstandaard en het kwetsbaarheidspeil, teneinde de informatie over de voedselsituatie in de betrokken landen te verbeteren;
- acties voor verbetering van de opslagsystemen om de verliezen te reduceren of om in noodgevallen over voldoende opslagcapaciteit te beschikken. Deze acties kunnen tevens bestaan uit het opzetten van infrastructuur, met name installaties voor het verpakken in zakken, uitladen, verwijderen van ongedierte, verwerking en opslag, die noodzakelijk zijn voor het hantieren van de voedingsmiddelen in deze landen in het kader van voedselhulpacties of acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid;
- voorbereidende studies of scholingsacties in verband met bovengenoemde activiteiten.

HOOFDSTUK II

Wijze van toepassing van de voedselhulp, de opslag, de tijdige waarschuwing en de ondersteuning van de voedselzekerheid

Artikel 9

1. De landen en organisaties die in aanmerking kunnen komen voor Gemeenschapssteun voor in deze verordening beoogde acties, zijn vermeld in de bijlage. In dit kader wordt voorrang gegeven aan de armste bevolkingslagen en aan de landen met lage inkomens en ernstige voedseltekorten.

De Raad kan, op voorstel van de Commissie en bij gekwalificeerde meerderheid, deze lijst wijzigen.

2. De niet-gouvernementele organisaties die rechtstreeks of indirect in aanmerking kunnen komen voor financiering door de Gemeenschap van de uitvoering van de in deze verordening beoogde acties, moeten voldoen aan de volgende criteria:

- a) in een Lid-Staat van de Europese Gemeenschap volgens de in die Lid-Staat geldende wetgeving zijn opgericht als zelfstandige organisaties zonder winst oogmerk;
- b) hun hoofdvestiging hebben in een Lid-Staat van de Gemeenschap, in de ontvangende landen, of, bij wijze van uitzondering, voor NGO's met een internationaal statuut, in een derde land. Deze vestiging moet het werkelijke besluitvormingscentrum zijn voor alle besluiten inzake de gefinancierde acties;
- c) kunnen aantonen dat zij in staat zijn voedselhulpacties tot een goed einde te brengen, met name op de volgende punten:
 - capaciteit op het gebied van administratief en financieel beheer,
 - technische en logistieke capaciteit in verhouding tot de overwogen actie,
 - de resultaten van de door de betrokken NGO uitgevoerde acties, met name met financiering door de Gemeenschap of door de Lid-Staten,
 - ervaring op het gebied van voedselhulp en voedselzekerheid,
 - aanwezigheid in het ontvangende land en kennis van dit land of van de ontwikkelingslanden;
- d) zich ertoe verbonden hebben, de toewijzingsvoorwaarden van de Commissie na te komen.

Artikel 10

1. De Gemeenschap kan deelnemen in de financiering van de in de titels I, II en III omschreven acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid (hoofdstukken I en II), die worden uitgevoerd door het ontvangende land,

de Commissie, internationale organisaties of niet-gouvernementele organisaties.

2. De medefinancieringsacties kunnen worden uitgevoerd op verzoek van de ontvangende landen, internationale organisaties en niet-gouvernementele organisaties, teneinde, wanneer een dergelijke actie het meest geschikt lijkt, bij te dragen tot verbetering van de voedselzekerheid van bevolkingsgroepen die niet in staat zijn met eigen middelen en hulpbronnen in een voedseltekort te voorzien.

3. Bij het uitstippelen van de in de titels I, II en III omschreven communautaire maatregelen schenkt de Commissie bijzondere aandacht aan:

- het streven naar duurzame impact en economische levensvatbaarheid in de opzet van het project;
- duidelijke omschrijving en controle van de doelstellingen en voortgangindicatoren.

Artikel 11

1. De beschikbaarstelling van de produkten geschiedt op de Gemeenschapsmarkt, in het ontvangende land of in één van de ontwikkelingslanden, die in de bijlage staan, zo mogelijk van dezelfde geografische regio.

2. Bij wijze van uitzondering en overeenkomstig de procedure van artikel 27 van deze verordening kan de beschikbaarstelling plaatsvinden op de markt van een ander land dan de in lid 1 bedoelde landen:

- indien een produkt van de gewenste aard en kwaliteit niet beschikbaar is op de Gemeenschapsmarkt of de markt van een ontwikkelingsland;
- bij een ernstig voedseltekort, indien dergelijke aankopen een doeltreffender uitvoering van de actie mogelijk zouden maken.

3. De beschikbaarstelling van op de Europese markt beschikbare produkten kan geschieden op de markt van een ontwikkelingsland, mits dat economisch doelmatig is vergeleken met beschikbaarstellingen op de interne markt.

4. Wanneer de aankoop wordt verricht in een ontwikkelingsland, moet men zich ervan vergewissen dat er geen gevaar bestaat dat deze aankoop de markt van het betreffende land of de ontwikkelingslanden in dezelfde regio verstoort of andere ongunstige gevolgen heeft voor de voedselvoorziening van hun bevolking. Deze aankopen moeten zo volledig mogelijk passen in het ontwikkelingsbeleid van de Gemeenschap jegens dat land, met name voor wat betreft bevordering van de voedselzekerheid in dat land of in regionaal verband.

Artikel 12

Voor ontvangende landen waar de import van voedingsmiddelen geheel of gedeeltelijk geliberaliseerd is, moet de

beschikbaarstelling van de Gemeenschapshulp afgestemd worden op het nationale beleid, zodat distorsies op de markten worden vermeden.

In dat geval kan de Gemeenschapsbijdrage worden verstrekt in de vorm van een bedrag aan deviezen dat de betrokken landen aan de particuliere ondernemers ter beschikking moeten stellen, mits de actie aansluit bij een voedselzekerheidsbeleid (met inbegrip van de strategie voor de import van basisvoedingsmiddelen) dat past in het economisch beleid.

Voor deze hulpmaatregelen gelden de in artikel 11 genoemde beginselen.

Artikel 13

1. De Gemeenschap kan de kosten van het vervoer van de voedselhulp voor haar rekening nemen.

2. Wanneer de Commissie oordeelt dat de Gemeenschap de kosten van het binnenlands vervoer van de voedselhulp voor haar rekening moet nemen, gaat zij uit van de volgende algemene criteria:

- het bestaan van een ernstig voedseltekort;
- levering aan landen met een laag inkomen en een ernstig voedseltekort;
- de voedselhulp is bestemd voor de in artikel 10 bedoelde internationale organisaties of niet-gouvernementele organisaties;
- de noodzaak om een grotere doeltreffendheid van de betreffende voedselhulpactie te garanderen.

3. Indien de voedselhulp in het ontvangende land wordt verkocht, zou de Gemeenschap de kosten van binnenlands vervoer slechts in uitzonderlijke gevallen voor haar rekening moeten nemen.

4. In uitzonderlijke gevallen kan de Gemeenschap ook de kosten van luchtvervoer van de voedselhulp voor haar rekening nemen.

Artikel 14

De Gemeenschap kan de distributiekosten voor haar rekening nemen wanneer dat noodzakelijk is voor de goede uitvoering van de betreffende voedselhulpacties.

Artikel 15

De hulp van de Gemeenschap wordt verstrekt in de vorm van giften.

Met de hulp kunnen de buitenlandse en plaatselijke uitgaven worden gedekt die noodzakelijk zijn voor deze uitvoering van de acties, met inbegrip van lopende kosten en onderhoudskosten.

De in deze verordening beoogde acties zijn vrij van belastingen, rechten en douaneheffingen.

De eventuele tegenwaardefondsen worden gebruikt overeenkomstig in deze verordening bepaalde doelstellingen en worden beheerd in overleg met de Commissie.

Artikel 16

De Gemeenschapsbijdrage kan ook worden aangewend voor de begeleidende activiteiten die noodzakelijk zijn om de doeltreffendheid van de in deze verordening beoogde acties te verbeteren, met name acties voor begeleiding, toezicht en controledistributie en scholing ter plaatse.

Artikel 17

De deelneming aan de aanbestedingen, inschrijvingen, overeenkomsten en contracten staat op gelijke voorwaarden open voor alle natuurlijke en rechtspersonen van de Europese Gemeenschap en de ontvangende landen. Zij kan door de Commissie voor de acties bedoeld in artikel 11, lid 2, worden uitgebreid tot natuurlijke en rechtspersonen van de landen waar de terbeschikkingstelling geschiedt.

Bij de uitvoering van deze verordening zorgt de Commissie voor passende publiciteit die borg staat voor het open karakter van de aanbestedingen. De Commissie ziet erop toe dat het beginsel van passende publiciteit ook van toepassing is op activiteiten van bemiddelende organisaties.

Artikel 18

De Commissie kan een gemachtigde opdragen, medefinancieringsovereenkomsten in haar naam te sluiten.

Artikel 19

1. De Commissie stelt de voorwaarden voor de toewijzing van de ter beschikking gestelde middelen en voor de uitvoering van de in deze verordening beoogde steunmaatregelen vast.

2. De hulpactie wordt slechts uitgevoerd indien de ontvanger de voorwaarden nakomt.

Artikel 20

De Commissie neemt alle nodige maatregelen voor de goede uitvoering van de programma's en acties voor voedselhulp en ondersteuning van de voedselzekerheid.

De Lid-Staten en de Commissie verlenen elkaar daartoe alle nodige bijstand en verstrekken elkaar alle dienstige inlichtingen.

HOOFDSTUK III

Procedure voor de uitvoering van de voedselhulpacties en de acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid, de tijdige-waarschuwingssystemen en de opslagprogramma's

Artikel 21

1. De Raad stelt met gekwalificeerde meerderheid van stemmen op voorstel van de Commissie en na raadpleging van het Europees Parlement de hoeveelheid vast die ten laste komt van de Gemeenschap bij wijze van graanhulp bedoeld in het Voedselhulpverdrag als totale bijdrage van zowel de Gemeenschap als haar Lid-Staten.

2. De Commissie zorgt voor het overleg tussen de Gemeenschap en haar Lid-Staten voor wat betreft de levering van de graanhulp uit hoofde van het Voedselhulpverdrag, en ziet erop toe dat de totale bijdrage van de Gemeenschap en haar Lid-Staten ten minste de in dat Verdrag bedoelde hoeveelheden bedraagt.

Artikel 22

Volgens de in artikel 27 bepaalde procedure en rekening houdend met de algemene richtsnoeren inzake voedselhulp:

- stelt de Commissie de lijst vast van de produkten die uit hoofde van de hulp beschikbaar kunnen worden gesteld;
- stelt de Commissie de bepalingen vast voor de beschikbaarstelling, controle en evaluatie;
- stelt de Commissie de in hoeveelheden en kosten uitgedrukte verdeling vast van de produkten onder de verschillende begunstigen, binnen de limiet van de begrotingsmiddelen voor elk produkt;
- wijzigt de Commissie, voor zover nodig, de toewijzingen in de loop van de uitvoering van de programma's.

Artikel 23

De besluiten:

- tot toekenning van voedselhulp of vervangende hulp en tot vaststelling van de leveringsvoorwaarden daarvan;
- tot toekenning van een bijdrage aan internationale organisaties en niet-gouvernementele organisaties voor het financieren van acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid;
- tot toekenning van steun voor een opslagprogramma of een tijdige-waarschuwingstelsel;

worden, rekening houdend met het in artikel 25 vastgestelde maximumbedrag, door de Commissie genomen overeenkomstig de in artikel 27 bedoelde procedure.

Artikel 24

1. Met inachtneming van de in artikel 21 bedoelde besluiten van de Raad en de krachtens artikel 22 genomen besluiten, neemt de Commissie besluiten omtrent:

- a) acties naar aanleiding van een crisissituatie of een ernstig voedseltekort, gekenmerkt door hongersnood of dreigende hongersnood die het leven of de gezondheid van de bevolking ernstig in gevaar brengt in een land dat niet in staat is om met eigen middelen en hulpbronnen aan het voedseltekort het hoofd te bieden. De Commissie handelt na raadpleging van de Lid-Staten via het meest geschikte communicatiemiddel. De Lid-Staten beschikken over een termijn van drie werkdagen om eventuele bezwaren te kennen te geven. In geval van bezwaren bespreekt het in artikel 26 bedoelde Comité de aangelegenheid in haar eerstvolgende vergadering
- b) de voorwaarden voor de levering en uitvoering van de hulp, en met name:
 - de algemene clausules die op de begunstigen van toepassing zijn;
 - het inleiden van de procedures voor beschikbaarstelling en levering van de produkten en de uitvoering van de andere acties, alsmede het afsluiten van de desbetreffende contracten.

2. Bij acties zoals bedoeld in lid 1, onder a), is de Commissie bevoegd om alle maatregelen te nemen waardoor de levering van de voedselhulp kan worden versneld.

De hoeveelheid voedselhulp tot de levering waarvan in ieder apart geval wordt beslist, mag niet groter zijn dan nodig is om de getroffen bevolking in staat te stellen gedurende een periode van in principe ten hoogste zes maanden aan de situatie het hoofd te bieden.

De Commissie ziet erop toe dat voor de in lid 1, onder a) en b), bedoelde acties in alle stadia voorrang wordt gegeven aan de beschikbaarstelling van de voedselhulp.

Artikel 25

De besluitvorming met betrekking tot de maatregelen waarvoor het uit hoofde van deze verordening te financieren bedrag de 2 miljoen ecu te boven gaat, vindt plaats volgens de procedure van artikel 27.

Artikel 26

1. De Commissie wordt bijgestaan door een Comité Voedselhulp, hierna „Comité” te noemen, bestaande uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten onder het voorzitterschap van een vertegenwoordiger van de Commissie.

2. Het Comité moet bij elk voorstel voor het aangaan van betalingsverplichtingen voor voedselzekerheid op

lange termijn de consequenties onderzoeken voor de gezinnen en in lokaal, nationaal en regionaal verband in de ontvangende landen. Daarbij dient het rekening te houden met de in artikel 1 van deze verordening vastgelegde beginselen. Het Comité analyseert en superviseert ook de door de Gemeenschap gesteunde beleidsvormen voor voedselzekerheid en onderzoekt de voorstellen voor gezamenlijke initiatieven.

3. Het Comité stelt zijn reglement van orde vast.

Artikel 27

De vertegenwoordiger van de Commissie legt aan het Comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het Comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij stemming in het Comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

De Commissie stelt maatregelen vast die onmiddellijk van toepassing zijn. Indien deze maatregelen echter niet in overeenstemming zijn met het advies dat het Comité heeft uitgebracht, worden zij onverwijld door de Commissie ter kennis van de Raad gebracht. In dat geval stelt de Commissie de toepassing van de maatregelen waartoe zij heeft besloten, tot twee maanden na de datum van kennisgeving uit.

De Raad kan binnen de in de voorgaande alinea genoemde termijn met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen een andersluidend besluit nemen.

Artikel 28

1. Teneinde te waarborgen dat het in het Verdrag bedoelde complementariteitsbeginsel wordt nageleefd en teneinde de doeltreffendheid en de samenhang van zowel de communautaire en nationale voedselhulpacties als van de acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid te waarborgen en te versterken, streeft de Commissie zoveel mogelijk naar nauwe coördinatie tussen haar eigen activiteiten en die van de Lid-Staten, zowel bij de besluitvorming als ter plaatse, en kan zij elk dienstig initiatief nemen om die coördinatie te bevorderen.

Daartoe stellen de Lid-Staten de Commissie in kennis van hun nationale voedselhulpacties. De Commissie stelt volgens de procedure van artikel 27 de modaliteiten van kennisgeving van de nationale acties vast.

2. De Commissie ziet erop toe dat de acties van de Gemeenschap worden gecoördineerd met die van de internationale organisaties en organen, met name die

welke deel uitmaken van het voedselhulpsysteem van de Verenigde Naties.

3. De Commissie streeft ernaar, de medewerking en de samenwerking van de Gemeenschap en de niet-communautaire donorlanden op het gebied van de voedselzekerheid te ontwikkelen.

4. Over de coördinatie en de samenwerking tussen de Gemeenschap en de Lid-Staten, en tussen de Lid-Staten en de internationale organisaties en de niet-communautaire donorlanden, wordt in het Comité van artikel 27 regelmatig informatie uitgewisseld.

Artikel 29

Het Comité kan elk ander vraagstuk betreffende in deze verordening bedoelde voedselhulp- en andere acties behandelen dat door zijn voorzitter, hetzij op diens initiatief, hetzij op verzoek van een vertegenwoordiger van een Lid-Staat aan de orde wordt gesteld.

De Commissie stelt binnen zeven dagen na haar besluit het Comité in kennis van de goedgekeurde acties en projecten op het gebied van voedselhulp of voedselzekerheid, met vermelding van de bedragen, de aard, het ontvangende land en de met de uitvoering belaste partner.

De Commissie stelt het Comité in kennis van de algemene richtsnoeren inzake produkten die uit hoofde van de communautaire voedselhulp ter beschikking worden gesteld.

Artikel 30

De Commissie maakt regelmatig evaluaties van belangrijke voedselhulpacties om na te gaan of de bij het onderzoek van die acties omschreven doelstellingen bereikt zijn en aanwijzingen te geven om de doeltreffendheid van toekomstige acties te verbeteren. Zij informeert het Comité op gezette tijden over de evaluatieprogramma's.

De Lid-Staten en de Commissie delen elkaar zo spoedig mogelijk de resultaten van de evaluatiewerkzaamheden mede, alsook de analyses of studies waarmee de doeltreffendheid van de hulp kan worden verbeterd. Deze evaluaties worden door het Comité geanalyseerd. De Lid-Staten en de Commissie streven naar gezamenlijke evaluaties.

De Commissie bepaalt de wijze van verspreiding en interne en externe mededeling van de conclusies van de evaluatiewerkzaamheden ten behoeve van de betrokken diensten en organisaties.

Artikel 31

Na elk begrotingsjaar legt de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad een jaarverslag voor over de

tenuitvoerlegging van deze verordening. Dit verslag vermeldt de resultaten van de uitvoering van de begroting met betrekking tot de verplichtingen en de betalingen alsmede de in dat jaar gefinancierde projecten en programma's. Het verslag bevat voor zover mogelijk informatie over de in datzelfde begrotingsjaar op nationaal niveau uitgetrokken middelen. Daarnaast bevat het voor zover mogelijk de belangrijkste statistische informatie (uitgesplitst naar ontvangend land, nationaliteit enz.) met betrekking tot de aanbestedingen die voor de uitvoering van de projecten en programma's hebben plaatsgevonden.

Ook geeft het verslag een overzicht van de verdeling van de uitgaven per type van actie, zoals deze omschreven zijn in de artikelen 2, 5 en 8 van deze verordening.

Tot slot geeft het verslag informatie over de acties die ondernomen zijn uit hoofde van de door de voedselhulp gegenereerde tegenwaardefondsen.

Artikel 32

De Verordeningen (EEG) nr. 3972/86, (EEG) nr. 1755/84, (EEG) nr. 2507/88, (EEG) nr. 2508/88 en (EEG) nr. 1420/87 worden ingetrokken.

Bij wijze van overgang blijft Verordening (EEG) nr. 2200/87 van de Commissie van 8 juli 1987 tot vaststelling van algemene voorschriften voor de beschikbaarstelling in de Gemeenschap van produkten voor levering als communautaire voedselhulp⁽¹⁾ van toepassing totdat de Commissie de nieuwe verordening inzake de beschikbaarstelling heeft aangenomen.

Drie jaar na de inwerkingtreding van deze verordening dient de Commissie bij het Europees Parlement en de Raad een volledige evaluatie in van de acties die de Gemeenschap in het kader van deze verordening heeft gefinancierd met daarbij suggesties in verband met de toekomst van deze verordening, alsook, indien noodzakelijk, voorstellen voor daarin aan te brengen wijzigingen.

Artikel 33

Deze verordening treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te . . .

Voor de Raad

De Voorzitter

⁽¹⁾ PB nr. L 204 van 25. 7. 1987, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 790/91 (PB nr. L 81 van 28. 3. 1991, blz. 108).

BIJLAGE

1. LANDEN

Minst ontwikkelde ontwikkelingslanden	Andere lage-inkomenslanden (BBP per hoofd < 675 US-dollar in 1992)	Midden-inkomenslanden (lagere categorie) BBP per hoofd 676 — 2 695 US-dollar in 1992	
Afghanistan	China	Albanië	Kongo
Bangladesh	Egypte	Algerije	Korea (Dem. Rep.)
Benin	Eritrea	Angola	Libanon
Bhoetan	Ghana	Anguilla	Macao
Boeroendi	Guyana	Armenië	Marokko
Botswana	Honduras	Azerbeidzjan	Marshalleilanden
Burkina Faso	India	Belize	Moldavië
Cambodja	Indonesië	Bezette Gebieten	Mongolië
Centraalafrikaanse Republiek	Kenia	(Gaza en de westelijke	Namibië
Comoren	Nicaragua	Jordaanoever)	Niue
Djibouti	Nigeria	Bolivia	Oezbekistan
Equatoriaal-Guinee	Pakistan	Chili	Panama
Ethiopië	Sri Lanka	Cuba	Papoea-Nieuw-Guinea
Gambia	Tadzjikistan	Colombia	Paraguay
Guinea	Timor	Costa Rica	Peru
Guinee-Bissau	Viëtnam	Dominica	Staten van het
Haïti	Zimbabwe	Dominikaanse	voormalige
Jemen		Republiek	Joegoslavië
Kaapverdië		Ecuador	Senegal
Kiribati		El Salvador	Swaziland
Laos		Federale Staten van	St. Helena
Lesotho		Micronesië	St. Vincent en de
Liberia		Fidji	Grenadinen
Madagascar		Filippijnen	Syrië
Malawi		Georgië	Turks- en Caicoseilanden
Maldiven		Grenada	Tokelau-eilanden
Mali		Guatemala	Tonga
Mauritanië		Iran	Thailand
Mozambique		Irak	Tunesië
Myanmar		Ivoorkust	Turkije
Nepal		Jamaica	Turkmenistan
Niger		Jordanië	Wallis en Foetoena
Oeganda		Kameroen	Zuid-Afrika
Rwanda		Kazachstan	
Salomonseilanden		Kirghistan	
Sao Tomé en Príncipe			
Sierra Leone			
Soedan			
Somalië			
Tanzania			
Toevaloc			
Togo			
Tsjaad			
Vanuatu			
West-Samoa			
Zaire			
Zambia			

2. INTERNATIONALE ORGANISATIES

WVP ICRK IFRK UNHCR UNRWA	FAO UNICEF
---------------------------------------	---------------

3. NIET-GOUVERNEMENTELE ORGANISATIES

NGO'S uit Europa, NGO's uit het ontvangende land, of bij uitzondering, in ontwikkeling gespecialiseerde internationale NGO's.

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. De Commissie heeft de Raad bij brief van 14 juli 1995 een voorstel toegezonden voor een verordening betreffende het voedselhulpbeleid en het beheer van de voedselhulp en van de specifieke acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid⁽¹⁾.
2. Het Europees Parlement heeft op 15 december 1995⁽²⁾ advies uitgebracht.

II. GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

1. Aanneming van het gemeenschappelijk standpunt

De Raad heeft op 29 januari 1996 een gemeenschappelijk standpunt aangenomen op basis van artikel 130 W van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

2. Doel van het Commissievoorstel

De verordening beoogt alle juridische instrumenten van het voedselhulpbeleid en het beheer van de voedselhulp, met inbegrip van de specifieke acties ter ondersteuning van de voedselzekerheid, zoals de toewijzing van landbouwproductiemiddelen en zaaizaad, de opslagprogramma's en de systemen voor tijdige waarschuwing, een nieuwe structuur te geven, bij te stellen en aan te passen.

3. Wijzigingen die de Raad in het Commissievoorstel heeft aangebracht

Op enkele technische of redactionele wijzigingen en preciseringen na, komt het gemeenschappelijk standpunt overeen met het Commissievoorstel betreffende de in deze verordening bedoelde acties.

De Commissie kon met het grootste deel van de tekst van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad akkoord gaan. De Commissie maakte er evenwel bezwaar tegen dat besluiten om de lijst van steunontvangers te wijzigen, door de Raad worden genomen (artikel 9 van het gemeenschappelijk standpunt).

4. Amendementen van het Parlement

De Raad heeft in zijn gemeenschappelijk standpunt een groot deel van de door het Europees Parlement aangenomen amendementen verwerkt. In een aantal gevallen heeft de Raad echter de strekking van een amendement weliswaar geheel of gedeeltelijk goedgekeurd, maar het amendement een andere plaats in de tekst gegeven of de formulering ervan gewijzigd.

Aldus zijn door de Raad aanvaard de amendementen nrs. 2, 5, 6, 7, 8, 10, 14, 15, 16, 18, 19, 22, 25, 26, 27, 28, 35, 36, 40, 41, 46 en 47.

Wat de beschikbaarstelling van voedselhulpproducten betreft (amendementen nrs. 12 en 13), heeft de Raad tussen de verschillende standpunten een compromis bereikt, waarbij de Commissie zich kon aansluiten. Dit compromis staat in artikel 11 van het gemeenschappelijk standpunt.

Wat betreft de procedure van het Comité dat de Commissie in de besluitvorming moet bijstaan, heeft de Raad ingestemd met het voorstel van de Commissie om te kiezen voor een procedure van het type II.b), dat wil zeggen de huidige procedure, die al jaren bevredigend werkt; daarom heeft de Raad amendement nr. 44 niet overgenomen.

⁽¹⁾ Nog niet verschenen in het Publikatieblad.

⁽²⁾ Nog niet verschenen in het Publikatieblad.

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 12/96

door de Raad vastgesteld op 29 januari 1996

met het oog op de aanneming van Verordening (EG) nr. .../96 van de Raad van ... betreffende
humanitaire hulp

(96/C 87/05)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese
Gemeenschap, inzonderheid op artikel 130 W,Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,Volgens de procedure van artikel 189 C van het Ver-
drag⁽²⁾,

Overwegende dat in nood verkerende bevolkingsgroepen die getroffen zijn door natuurrampen, door gebeurtenissen als oorlogen en conflicten of andere vergelijkbare uitzonderlijke omstandigheden, recht hebben op internationale humanitaire bijstand wanneer blijkt dat hun eigen autoriteiten niet in staat zijn tot doeltreffende hulpverlening;

Overwegende dat civiele acties ter bescherming van de slachtoffers van conflicten of vergelijkbare uitzonderlijke omstandigheden onder het internationale humanitaire recht vallen, en dat deze derhalve in de humanitaire acties dienen te worden geïntegreerd;

Overwegende dat humanitaire bijstand niet alleen noodhulpacties om tijdens of na noodsituaties mensenlevens te redden en te behouden inhoudt, maar ook acties om vrije toegang tot slachtoffers, alsmede vrije doorgang voor de bijstand te vereenvoudigen of mogelijk te maken;

Overwegende dat humanitaire bijstand een voorwaarde kan zijn voor ontwikkelings- of wederopbouwmaatregelen, en dat de bijstand derhalve van toepassing dient te zijn op de gehele duur van een crisissituatie en de gevolgen daarvan; dat de bijstand gezien het voorgaande elementen kan bevatten van spoedherstel, ten einde ervoor te zorgen dat de hulp haar bestemming gemakkelijker kan bereiken, te voorkomen dat de gevolgen van de crisis verergeren en een begin te maken met het helpen van de getroffen bevolking om opnieuw een minimum aan zelfvoorziening op te bouwen;

Overwegende dat in het bijzonder op het niveau van de preventie van rampen dient te worden opgetreden, teneinde voorbereid te zijn op de risico's die daaruit

voortvloeien; dat bijgevolg een geschikt waarschuwings- en interventiesysteem dient te worden opgezet;

Overwegende derhalve dat moet worden gestreefd naar grotere doelmatigheid en samenhang van de communautaire, nationale en internationale preventie- en interventiesystemen om de noden ontstaan ten gevolge van door de natuur of mensen veroorzaakte rampen en vergelijkbare uitzonderlijke omstandigheden te lenigen;

Overwegende dat humanitaire hulp uitsluitend bedoeld is om menselijk leed te voorkomen en te verlichten en aan de slachtoffers wordt verleend zonder onderscheid naar ras, ethnische afkomst, godsdienst, geslacht, leeftijd, nationaliteit of politieke overtuiging, zonder dat overwegingen van politieke aard eraan ten grondslag mogen liggen en zonder dat de hulp aan dergelijke overwegingen ondergeschikt mag worden gemaakt;

Overwegende dat besluiten tot het verlenen van humanitaire hulp op onpartijdige wijze tot stand dienen te komen, waarbij slechts de behoeften en het belang van de slachtoffers in aanmerking mogen worden genomen;

Overwegende dat nauwe coördinatie tussen de Lid-Staten en de Commissie, zowel op het niveau van de besluitvorming als op het terrein, essentieel is voor een doeltreffend optreden van de Gemeenschap op humanitair gebied;

Overwegende dat de Gemeenschap ter verhoging van de doelmatigheid van de humanitaire hulp op internationaal niveau, dient te streven naar samenwerking en coördinatie met derde landen;

Overwegende dat, bovendien, met hetzelfde doel, criteria dienen te worden opgesteld voor de samenwerking met niet-gouvernementele organisaties, met instanties en met gespecialiseerde internationale organisaties die zich met humanitaire hulp bezighouden;

Overwegende dat bij het verlenen van de humanitaire hulp de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van niet-gouvernementele organisaties en andere humanitaire instellingen behouden dient te blijven en gerespecteerd en aangemoedigd dient te worden;

Overwegende dat op humanitair gebied de samenwerking van de niet-gouvernementele organisaties van de Lid-Staten en van andere ontwikkelde landen met soortgelijke organisaties van de betrokken derde landen dient te worden bevorderd;

Overwegende dat het gezien de kenmerken van de humanitaire hulp noodzakelijk is doeltreffende, flexibele, doorzichtige en wanneer nodig snelle procedures op te stellen voor de besluitvorming inzake de financiering van humanitaire acties en projecten;

⁽¹⁾ PB nr. C 180 van 14. 7. 1995, blz. 6.

⁽²⁾ Advies van het Parlement van 30 november 1995 (nog niet verschenen in het Publikatieblad), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 29 januari 1996 (nog niet verschenen in het Publikatieblad) en besluit van het Europees Parlement van ... (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

Overwegende dat de wijze van uitvoering en beheer van de humanitaire hulp van de Gemeenschap die uit de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen wordt gefinancierd, dient te worden vastgesteld; dat voor de noodhulpacties waarin wordt voorzien in de vierde ACS-EG-Overeenkomst, ondertekend op 15 december 1989 te Lomé, zoals gewijzigd bij de in Mauritius op 4 november 1995 ondertekende Overeenkomst tot wijziging van genoemde Overeenkomst, echter de in die overeenkomst vastgestelde procedures en modaliteiten blijven gelden,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

Humanitaire hulp: doelstellingen en algemene richtlijnen

Artikel 1

De humanitaire hulp van de Gemeenschap omvat niet-discriminerende acties van de volgende aard: bijstand, hulpverlening en bescherming ten behoeve van de bevolking van derde landen, met name de meest kwetsbare groepen en bij voorrang in de ontwikkelingslanden, die getroffen zijn door natuurrampen, door gebeurtenissen die door menselijk toedoen zijn veroorzaakt, zoals oorlogen en conflicten, of door buitengewone omstandigheden die vergelijkbaar zijn met natuurrampen of door menselijk toedoen zijn veroorzaakt, een en ander zolang als nodig is om aan de uit deze situaties voortvloeiende humanitaire noden te voldoen.

Deze hulp omvat tevens acties ter voorbereiding op gevaren en ter voorkoming van rampen of vergelijkbare uitzonderlijke omstandigheden.

Artikel 2

Met de in artikel 1 bedoelde humanitaire hulpacties wordt met name het volgende beoogd:

- a) het redden en behouden van mensenlevens tijdens en na acute noodsituaties en bij natuurrampen die geleid hebben tot verlies van mensenlevens, fysieke en psycho-sociale nood en tot aanzienlijke materiële schade;
 - b) het verlenen van de noodzakelijke bijstand of hulp aan bevolkingsgroepen die getroffen zijn door langdurige crisissituaties, met name ten gevolge van conflicten of oorlogen, met dezelfde effecten als onder a) genoemd, in het bijzonder wanneer blijkt dat deze bevolkingsgroepen niet voldoende geholpen kunnen worden door hun eigen autoriteiten of wanneer er sprake is van afwezigheid van enig gezag;
 - c) het bijdragen tot de financiering van het transport van de hulpgoederen en van de toegang tot de personen voor wie de hulp bestemd is met alle beschikbare
- d) het op gang brengen van herstel- en wederopbouwwerkzaamheden — met name infrastructuur en materieel — op korte termijn, in nauwe samenwerking met het plaatselijke overheidsapparaat, teneinde de aanvoer van de hulp te vergemakkelijken, te voorkomen dat de gevolgen van de crisis verergeren en een begin te maken met het helpen van de getroffen bevolkingsgroepen om opnieuw een minimum aan zelfvoorziening op te bouwen, waarbij zo mogelijk rekening wordt gehouden met de ontwikkelingsdoelstellingen voor de lange termijn;
 - e) een oplossing vinden voor de gevolgen van verplaatsingen van bevolkingsgroepen (vluchtelingen, ont-heemden, gerepatrieerden) ten gevolge van natuurrampen of door menselijk toedoen, alsmede het uitvoeren van repatriëringsacties en het verlenen van hulp bij hervestiging in het land van oorsprong, wanneer de voorwaarden van de geldende internationale verdragen zijn vervuld;
 - f) het bewerkstelligen van een goede voorbereiding op dreigende natuurrampen of vergelijkbare uitzonderlijke omstandigheden, alsmede het opzetten van een geschikt systeem voor tijdige waarschuwing en interventie;
 - g) ondersteuning van civiele acties ter bescherming van de slachtoffers van conflicten of vergelijkbare uitzonderlijke omstandigheden, overeenkomstig de geldende internationale verdragen.

Artikel 3

De in de artikelen 1, 2 en 4 bedoelde hulp van de Gemeenschap kan bestemd zijn voor de financiering van aankoop en levering van alle goederen of materieel die voor de uitvoering van humanitaire acties noodzakelijk zijn, met inbegrip van het bouwen van woningen of onderkomens voor de bevolking; de kosten van extern, geëxpatrieerd of plaatselijk personeel dat voor deze acties in dienst wordt genomen, opslag, internationaal of nationaal vervoer, logistieke ondersteuning en distributie van hulpgoederen alsmede alle andere acties die ten doel hebben de vrije toegang tot de personen voor wie de hulp is bestemd te vergemakkelijken of mogelijk te maken.

Voorts kunnen uitgaven worden gefinancierd die rechtstreeks verband houden met de uitvoering van de humanitaire acties.

Artikel 4

Voorts kan met de in de artikelen 1 en 2 bedoelde hulp van de Gemeenschap het volgende worden gefinancierd:

- voorbereidend onderzoek naar de haalbaarheid van de humanitaire acties, alsmede de evaluatie van humanitaire projecten en programma's;

- acties in verband met toezicht op humanitaire projecten en programma's;
 - op kleine schaal en in het geval van meerjarenfinanciering op degressieve wijze, opleiding en onderzoek in verband met humanitaire hulp;
 - uitgaven om het communautaire karakter van de hulp in het licht te stellen;
 - bewustmaking en voorlichting om de kennis van de humanitaire problematiek te vergroten, met name gericht op het Europese publiek en dat in de derde landen waar de Gemeenschap omvangrijke humanitaire acties financiert;
 - acties ter versterking van de coördinatie van de Gemeenschap met de Lid-Staten, andere als donor optredende derde landen, internationale humanitaire organisaties en instellingen, niet-gouvernementele organisaties en representatieve organisaties van NGO's;
 - technische bijstand die noodzakelijk is voor de tenuitvoerlegging van humanitaire projecten, met inbegrip van uitwisseling van technische kennis en ervaring tussen Europese humanitaire organisaties en instanties onderling en tussen deze organisaties en instellingen in die uit derde landen;
 - humanitaire ontmiijningsacties, met inbegrip van de bewustmaking van de plaatselijke bevolking voor de gevaren van anti-personeelmijnen.
- a) zij zijn volgens de geldende wetgeving van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschap in die Lid-Staat opgericht als zelfstandige organisatie zonder winst-oogmerk;
- b) zij hebben hun hoofdkantoor in een Lid-Staat van de Gemeenschap of in de derde landen die voor steun van de Gemeenschap in aanmerking komen, waarbij dat hoofdkantoor het daadwerkelijke centrum moet vormen waar alle besluiten inzake acties die uit hoofde van deze verordening worden gefinancierd, worden genomen. Bij wijze van uitzondering kan dit hoofdkantoor zich ook bevinden in een als donor optredend derde land.
2. Om vast te stellen of een niet-gouvernementele organisatie toegang heeft tot communautaire financiering, wordt gelet op de volgende punten:
- a) haar capaciteiten op het gebied van administratief en financieel beheer;
 - b) haar technische en logistieke mogelijkheden met betrekking tot de beoogde actie;
 - c) haar ervaring op het terrein van humanitaire hulp;
 - d) de resultaten van door de betrokken organisatie uitgevoerde vorige acties, met name die welke met communautaire financiering tot stand zijn gekomen;
 - e) haar bereidheid om indien nodig deel te nemen aan het coördinatiesysteem dat in het kader van een humanitaire hulpactie is opgezet;
 - f) haar vermogen en bereidheid tot samenwerking met op humanitair gebied actieve organisaties en basisgemeenschappen in de betrokken derde landen;
 - g) haar onpartijdigheid bij het verlenen van de humanitaire hulp;
 - h) in voorkomend geval, eerder opgedane ervaring in het derde land waarop de humanitaire hulp in kwestie is gericht.

Artikel 5

De communautaire financiering uit hoofde van deze verordening geschiedt in de vorm van giften.

HOOFDSTUK II

Wijze van uitvoering van de humanitaire hulp

Artikel 6

Door de Gemeenschap gefinancierde humanitaire hulpacties kunnen worden uitgevoerd op verzoek van internationale of niet-gouvernementele instanties of organisaties, op verzoek van een Lid-Staat of het getroffen derde land zelf, dan wel op initiatief van de Commissie.

Artikel 7

1. Niet-gouvernementele organisaties kunnen voor de uitvoering van de in deze verordening bedoelde acties in aanmerking komen voor een communautaire financiering wanneer zij aan de volgende criteria voldoen:

Artikel 8

De Gemeenschap kan tevens humanitaire acties financieren die door internationale instellingen en organisaties worden uitgevoerd.

Artikel 9

Wanneer zulks noodzakelijk blijkt, kan de Gemeenschap eveneens humanitaire acties financieren die door de Commissie of door gespecialiseerde instellingen van de Lid-Staten worden uitgevoerd.

Artikel 10

1. Met het oog op een grotere doelmatigheid en samenhang tussen de communautaire en nationale regelingen voor humanitaire hulp kan de Commissie alle

dienstige initiatieven ontplooiën om een nauwe coördinatie tussen haar eigen activiteiten en die van de Lid-Staten te bevorderen, zowel op het niveau van de besluitvorming als op het terrein. Daartoe zetten de Lid-Staten en de Commissie een systeem voor wederzijdse informatie op.

2. De Commissie ziet erop toe dat de door de Gemeenschap gefinancierde humanitaire acties worden gecoördineerd en samenhang vertonen met die van internationale organisaties en instellingen, met name de organisaties en instellingen die deel uitmaken van de structuur van de Verenigde Naties.

3. De Commissie probeert de medewerking en samenwerking van de Gemeenschap en de als donor optredende derde landen op het gebied van de humanitaire hulp te ontwikkelen.

Artikel 11

1. De Commissie stelt de voorwaarden vast voor de toewijzing, de beschikbaarstelling en de tenuitvoerlegging van de in deze verordening bedoelde hulp.

2. Hulp wordt slechts verleend indien de begunstigden deze voorwaarden naleven.

Artikel 12

In alle uit hoofde van deze verordening gesloten financieringsovereenkomsten wordt onder andere vastgelegd dat de Commissie en de Rekenkamer ter plaatse en ten kantore van de humanitaire partners controle kunnen uitoefenen, overeenkomstig de gebruikelijke bepalingen die door de Commissie in het kader van de geldende wetgeving zijn vastgesteld, in het bijzonder de bepalingen van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting der Europese Gemeenschappen.

HOOFDSTUK III

Procedures voor de tenuitvoerlegging van de humanitaire acties

Artikel 13

De Commissie beslist over noodacties waarmee niet meer dan 10 miljoen ecu gemoeid is.

De volgende acties worden als noodacties aangemerkt:

- acties die tegemoet komen aan onmiddellijke en niet te voorzien humanitaire noden ten gevolge van plotselinge door de natuur of door menselijk toedoen veroorzaakte rampen, zoals overstromingen, aardbevingen en gewapende conflicten of vergelijkbare situaties;

- tijdelijke acties om deze niet te voorzien noodsituatie op te vangen; de bijbehorende middelen dekken de maatregelen om de in het eerste streepje bedoelde humanitaire noden voor een in het financieringsbesluit vastgestelde periode van maximaal zes maanden op te vangen.

Voor acties die voldoen aan deze voorwaarden en waarvoor meer dan 2 miljoen ecu wordt uitgetrokken:

- stelt de Commissie haar besluit vast;
- brengt zij de Lid-Staten binnen 48 uur schriftelijk daarvan op de hoogte;
- legt zij op de volgende vergadering van het Comité verantwoording over haar besluit af, waarbij zij met name aangeeft op grond van welke argumenten zij een beroep heeft gedaan op de noodprocedure.

De Commissie besluit volgens de procedure van artikel 17, over de voortzetting van de op basis van de noodprocedure vastgestelde acties.

Artikel 14

De Commissie wordt belast met de uitwerking, de goedkeuring, het beheer, de follow-up en de evaluatie van de in deze verordening bedoelde acties, overeenkomstig de geldende budgettaire en andere procedures, met name die waarin in het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting der Europese Gemeenschappen wordt voorzien.

Artikel 15

1. Volgens de procedure van artikel 17, lid 2:
 - neemt de Commissie besluiten over de communautaire financiering van de in artikel 2, onder c), bedoelde bescherming in het kader van de tenuitvoerlegging van de humanitaire actie,
 - neemt de Commissie de toepassingsverordeningen van deze verordening aan,
 - neemt de Commissie besluiten over de acties van de Commissie zelf of de financiering van de acties van de gespecialiseerde instellingen van de Lid-Staten.
2. Volgens de procedure van artikel 17, lid 3:
 - hecht de Commissie haar goedkeuring aan de algemene plannen die een samenhangend kader moeten bieden voor de acties in een bepaald land of een bepaalde regio waar de humanitaire crisis, met name gezien de omvang en de complexiteit ervan, van lange duur kan zijn, alsmede aan het totale financieringsbedrag ervan; de Commissie en de Lid-Staten onderzoeken in dit verband welke prioriteiten in het kader van de uitvoering van deze algemene plannen moeten worden toegekend,

- neemt de Commissie, onverminderd artikel 13, een besluit over de projecten van meer dan 2 miljoen ecu.

Artikel 16

1. Eenmaal per jaar wordt in het Comité van artikel 17 aan de hand van een presentatie van de vertegenwoordiger van de Commissie van gedachten gewisseld over de grote lijnen van de in het komende jaar te voeren humanitaire actie en worden de algemene problematiek met betrekking tot de coördinatie van humanitaire hulpacties van de Gemeenschap en de Lid-Staten, alsmede alle algemene of specifieke vraagstukken met betrekking tot de hulp van de Gemeenschap op dit gebied bezien.

2. De Commissie verstrekt het Comité van artikel 17 informatie over de ontwikkeling van de instrumenten voor het beheer van de humanitaire acties, met inbegrip van de kaderpartnerschapsovereenkomst.

3. Het Comité van artikel 17 wordt eveneens in kennis gesteld van de voornemens van de Commissie inzake evaluatie van de humanitaire acties en eventueel van haar werkschema.

Artikel 17

1. De Commissie wordt bijgestaan door een Comité bestaande uit vertegenwoordigers van de Lid-Staten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.

2. In de gevallen waarin wordt verwezen naar de in dit lid omschreven procedure, legt de vertegenwoordiger van de Commissie het Comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het Comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij de stemming in het Comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het Comité.

Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het Comité of indien geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in betreffende de te nemen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

Indien de Raad na verloop van een termijn van een maand na de indiening van het voorstel bij de Raad geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.

3. In de gevallen waarin wordt verwezen naar de in dit lid omschreven procedure, legt de vertegenwoordiger van de Commissie het Comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het Comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij stemming in het Comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

De Commissie stelt maatregelen vast die onmiddellijk van toepassing zijn. Indien deze maatregelen echter niet in overeenstemming zijn met het advies dat het Comité heeft uitgebracht worden zij onverwijld door de Commissie ter kennis van de Raad gebracht. In dat geval stelt de Commissie de toepassing van de maatregelen waartoe zij heeft besloten uit voor een maand na de datum van kennisgeving.

De Raad kan binnen de in de voorgaande alinea genoemde termijn met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen een andersluidend besluit nemen.

Artikel 18

1. De Commissie voert regelmatig evaluaties uit van de door de Gemeenschap gefinancierde humanitaire hulpacties teneinde vast te stellen of de doelstellingen van die acties zijn bereikt en teneinde richtsnoeren op te stellen om de doelmatigheid van toekomstige acties te vergroten. Ten behoeve van een eventuele bespreking legt de Commissie het Comité een samenvatting van de uitgevoerde evaluaties voor, waarin tevens de status van de betrokken deskundigen is vermeld. De evaluatieverslagen worden desgevraagd ter beschikking gesteld van de Lid-Staten.

2. Op verzoek van de Lid-Staten kan de Commissie eveneens — met deelneming van de Lid-Staten — de resultaten van de humanitaire acties en programma's van de Gemeenschappen evalueren.

Artikel 19

Na afloop van elk begrotingsjaar dient de Commissie bij het Europees Parlement en de Raad een jaarverslag in met een overzicht van de gedurende het begrotingsjaar gefinancierde maatregelen.

Dit overzicht bevat met name informatie over de actoren waarmee de humanitaire acties ten uitvoer zijn gelegd.

Het verslag bevat tevens een samenvatting van eventueel externe evaluaties van specifieke acties.

De Commissie stelt de Lid-Staten uiterlijk een maand nadat zij haar besluit heeft genomen en onverminderd artikel 13 op de hoogte van de goedgekeurde acties, met vermelding van het bedrag, de aard van de actie, de begunstigde bevolkingsgroepen en de partners.

Artikel 20

Drie jaar na de inwerkingtreding van deze verordening dient de Commissie bij het Europees Parlement en de Raad een algemene evaluatie in van de krachtens deze verordening door de Gemeenschap gefinancierde acties, vergezeld van suggesties betreffende de toekomst van deze

verordening en, voor zover nodig, voorstellen tot wijziging ervan.

Artikel 21

Deze verordening treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te . . .

Voor de Raad

De Voorzitter

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. Met een brief van 1 juni 1995 heeft de Commissie de Raad een voorstel voor een verordening betreffende humanitaire hulp doen toekomen⁽¹⁾.
2. Het Europees Parlement heeft op 30 november 1995 advies uitgebracht⁽²⁾.

II. GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

1. Aanneming van het gemeenschappelijk standpunt

Op 29 januari 1996 heeft de Raad op basis van artikel 130 W van het Verdrag betreffende de Europese Unie een gemeenschappelijk standpunt aangenomen.

2. Onderwerp van het Commissievoorstel

De beoogde verordening is bedoeld om de bestaande begrotingsonderdelen op het gebied van humanitaire hulp te voorzien van een rechtsgrondslag die is aangepast aan de behoeften en de recente ontwikkelingen in het optreden van de Gemeenschap op humanitair gebied.

3. Wijzigingen die de Raad in het Commissievoorstel heeft aangebracht

Het gemeenschappelijk standpunt, dat met gekwalificeerde meerderheid en in overleg met de Commissie is aangenomen, bevat enkele wijzigingen en verduidelijkingen van technische of redactionele aard, maar is wat betreft de in deze verordening vervatte maatregelen in hoofdlijnen gelijk aan het Commissievoorstel.

Wat betreft de procedures van het Comité dat de Commissie in de besluitvorming moet bijstaan, voorziet het gemeenschappelijk standpunt in sommige gevallen in procedure III.a (artikel 15, lid 1) en in andere gevallen in procedure II.b (artikel 15, lid 2). In dit verband dient te worden opgemerkt dat, gezien het specifieke karakter van de hulp, in het nieuwe artikel 13 van het gemeenschappelijk standpunt wordt bepaald dat de Commissie onder in dat artikel vermelde voorwaarden besluiten kan nemen over noodacties tot een bedrag van 10 miljoen ecu.

4. Amendementen door het Parlement

Met inachtneming van bovenstaande opmerkingen, heeft de Raad een aanzienlijk deel van de door het Europees Parlement aangenomen amendementen in zijn gemeenschappelijk standpunt overgenomen. In enkele gevallen echter heeft de Raad de inhoud van een amendement geheel of gedeeltelijk aanvaard, maar die elders in de tekst ondergebracht of anders geformuleerd.

De Raad heeft zo de amendementen nrs. 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 19 en 20 aanvaard.

Uitgaande van een gewijzigd voorstel dat de Commissie naar aanleiding van het advies van het Parlement had opgesteld, heeft de Raad de amendementen nrs. 1, 2, 3, 6, 16, 17, 21, 22 en 23 niet overgenomen.

⁽¹⁾ PB nr. C 180 van 14. 7. 1995, blz. 6.

⁽²⁾ Nog niet verschenen in het Publikatieblad.

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 13/96

door de Raad vastgesteld op 29 januari 1996

met het oog op de aanneming van Verordening (EG) nr. .../96 van de Raad van ... tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor het vervoer van goederen of personen over de binnenwateren tussen Lid-Staten, om voor dit vervoer het vrij verrichten van diensten te verzekeren

(96/C 87/06)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 75,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,

Volgens de procedure van artikel 189 C van het Verdrag⁽³⁾,

Overwegende dat de totstandbrenging van een gemeenschappelijk vervoerbeleid onder meer inhoudt dat gemeenschappelijke voorschriften moeten worden vastgesteld betreffende de toegang tot de markt van het internationale vervoer van goederen en personen over de binnenwateren op het grondgebied van de Gemeenschap; dat deze voorschriften zodanig moeten worden vastgesteld dat zij bijdragen tot de verwezenlijking van de interne vervoermarkt;

Overwegende dat deze uniforme regeling voor toegang tot de markt tevens het vrij verrichten van diensten invoert, omdat zij de afschaffing inhoudt van alle beperkingen ten aanzien van de dienstverrichter op grond van zijn nationaliteit of het feit dat hij gevestigd is in een andere Lid-Staat dan die waar de dienst moet worden verstrekt;

Overwegende dat na de toetreding van nieuwe Lid-Staten voor het internationale vervoer en de doorvoer over de binnenwateren regelingen gelden die niet voor alle Lid-Staten gelijk zijn, als gevolg van bestaande bilaterale overeenkomsten tussen een nieuw toetredende Lid-Staat en andere Lid-Staten; dat het derhalve noodzakelijk is gemeenschappelijke voorschriften vast te stellen om de goede werking van de interne vervoermarkt te garanderen en meer in het bijzonder om concurrentiedistorsies en verstoringen in de ordening van de betrokken markt te voorkomen;

Overwegende dat deze maatregel tot de uitsluitende bevoegdheid van de Gemeenschap behoort en dat het

beoogde doel slechts bereikt kan worden door het vaststellen van eenvormige en verbindende regels,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Deze verordening is van toepassing op het vervoer van goederen of personen over de binnenwateren tussen en via de Lid-Staten.

Artikel 2

Elke ondernemer van goederen- of personenvervoer over de binnenwateren mag, zonder discriminatie op grond van zijn nationaliteit of zijn plaats van vestiging, het in artikel 1 bedoelde vervoer verrichten mits hij:

- in een Lid-Staat gevestigd is overeenkomstig de daar geldende wetgeving,
- daar is toegelaten tot het internationale goederen- of personenvervoer over de binnenwateren,
- voor het verrichten van dit vervoer binnenvaartuigen gebruikt die in een Lid-Staat ingeschreven zijn, of, indien zij niet ingeschreven zijn, beschikken over een verklaring dat ze tot de vloot van een Lid-Staat behoren, en
- voldoet aan de voorwaarden van artikel 2 van Verordening (EEG) nr. 3921/91 van de Raad van 16 december 1991 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder vervoersondernemers worden toegelaten tot binnenlands goederen- en personenvervoer over de binnenwateren in een Lid-Staat waar zij niet gevestigd zijn⁽⁴⁾.

Artikel 3

Deze verordening laat de rechten van vervoerders van derde landen uit hoofde van de Herzienne Rijnvaartakte (Akte van Mannheim), van het Verdrag inzake de scheepvaart op de Donau (Verdrag van Belgrado), alsmede de

⁽¹⁾ PB nr. C 164 van 30. 6. 1995, blz. 9.

⁽²⁾ PB nr. C 301 van 13. 11. 1995, blz. 19.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 15 november 1995 (nog niet verschenen in het Publikatieblad), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 29 januari 1996 (nog niet verschenen in het Publikatieblad) en besluit van het Europees Parlement van ... (nog niet verschenen in het Publikatieblad).

⁽⁴⁾ PB nr. L 373 van 31. 12. 1991, blz. 1.

rechten die voortvloeien uit de internationale verplichtingen van de Europese Gemeenschap, onverlet.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Artikel 4

Gedaan te . . .

Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Voor de Raad
De Voorzitter

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

Op 30 mei 1995 heeft de Commissie de Raad een op artikel 75, lid 1, van het EG-Verdrag gebaseerd voorstel doen toekomen voor een verordening tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor het vervoer van goederen of personen over de binnenwateren, tussen Lid-Staten, om voor dit vervoer het vrij verrichten van diensten te verzekeren.

Het Europees Parlement heeft op 15 november 1995 advies uitgebracht⁽¹⁾. Er zijn geen amendementen op het Commissievoorstel voorgesteld.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft op 13 september 1995 advies uitgebracht⁽²⁾.

De Raad heeft overeenkomstig artikel 189 C van het EG-Verdrag zijn gemeenschappelijk standpunt vastgesteld op 29 januari 1996.

II. DOEL VAN HET VOORSTEL

Met het voorstel van de Commissie wordt beoogd de vrije toegang van de vervoersondernemingen van de Lid-Staten van de Gemeenschap tot het vervoer over de binnenwateren tussen en via de Lid-Staten juridisch te garanderen. Tot op heden valt het vervoer over de binnenwateren tussen en via de Lid-Staten namelijk slechts gedeeltelijk onder communautaire bepalingen inzake de toegang tot de markt. Voorts sluit het voorstel aan op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 22 mei 1985 in zaak 13/83 (beroep wegens nalaten — Europees Parlement tegen de Raad).

Ook de toetreding van Oostenrijk tot de Europese Unie heeft de aanneming door de Raad van voorschriften betreffende de toegang tot de markt van het vervoer over de binnenwateren noodzakelijk gemaakt, aangezien bilaterale overeenkomsten over de binnenvaart, die Oostenrijk met twee Lid-Staten van de Europese Unie heeft gesloten, niet verenigbaar zijn met het beginsel van het vrij verrichten van diensten op dit gebied.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

In het door de Raad vastgestelde gemeenschappelijk standpunt zijn ten opzichte van het oorspronkelijke voorstel van de Commissie de volgende wijzigingen aangebracht.

Artikel 1

Niet van toepassing op de Nederlandse tekst.

Artikel 2, derde streepje

In plaats van „vaartuigen” is het woord „binnenvaartuigen” gebruikt om aan te geven dat kustvaarders van de werkingssfeer zijn uitgesloten.

In hetzelfde streepje is om redactionele redenen „zijn gedekt door” vervangen door „beschikken over”.

⁽¹⁾ Nog niet verschenen in het Publikatieblad.

⁽²⁾ PB nr. C 301 van 13. 11. 1995, blz. 19.

Artikel 2, vierde streepje (nieuw)

Dit streepje is toegevoegd omdat de Raad het nuttig acht expliciet het verband te leggen met Verordening (EEG) nr. 3921/91 (cabotageverordening) om te garanderen dat in het kader van de onderhavige verordening dezelfde mechanismen van toepassing zijn.

Artikel 3

Het zinsdeel tussen „Europese Gemeenschap” en „onverlet” is geschrapt, omdat volgens de Raad de vermelding „rechten die voortvloeien uit de internationale verplichtingen van de Europese Gemeenschap” duidelijk genoeg is en de verwijzing naar een groep derde landen overbodig.
